

鹿門歌

รัฐเสก
ช่อพทล

1

หนังสือ 凝隴 เฝียน
Singin' in the Rain IIJa
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เชื่อว่ามีย่านนักอ่านจำนวนไม่น้อยที่ติดใจผลงานการเขียนของท่านหนึ่งหลังจากเรื่อง 'บุปผารัตติกาลแห่งฉางอัน' กันใช่ไหมคะ สำหรับเรื่อง 'รัตติกาลซ่อนกล' นี้แม้ไม่มีปราชญ์ปราชญ์ แต่ก็มีการใช้คำยกล เล่นของอยู่ไม่น้อย เข้มข้นน่าติดตามเช่นกันค่ะ

โดยในเรื่องจะเล่าถึง 'ฟู่หลั่นหยก' ที่ชะตาชีวิตพลิกผัน บิดากับพี่ชายถูกใส่ความจนต้องโทษ นางจึงกลายเป็น 'บุตรีขุนนางต้องโทษ' ไปทันใด แต่เรื่องแตกต่างให้บิดากียังไม่เร่งด่วนเท่าการรับมือกับ 'ผู้ไม่ประสงค์ดี' ที่คอยขัดขวางการเดินทางในครั้งนี้ อยู่เสมอ ซึ่งมีเป้าหมายพุ่งมาที่ตัวนาง โชคดีที่นางมี 'ผิงอวี่' ผู้บัญชาการหน่วยของครักส์เสื้อแพรคอยปกป้องคุ้มครอง แม้สีหน้าเขาจะบึ้งตึงตลอดเวลาก็ตาม

แค่เกริ่นเล็กๆ น้อยๆ ก็ดูน่าติดตามแล้วใช่ไหมคะ สำหรับเรื่องนี้นอกจากคำยกล ศาสตร์ต่างๆ จะเด่นแล้ว เชื่อว่าพระเอกของเรื่องนี้ก็จะเป็นที่ถูกพูดถึงด้วยเช่นกัน เพราะเขาเป็น 'สายซิ่น' ของแท้ พวกปากไม่ตรงกับใจ อ่านๆ ไปอาจจะอยากหยิกพระเอกสักทีสองที (ฮา)

มาร่วมติดตามกันค่ะว่าการเดินทางไปเมืองหลวงครั้งนี้จะมีเรื่องลับใดเกิดขึ้นบ้าง แล้วความสัมพันธ์ของฟู่หลั่นหยกกับผิงอวี่จะพัฒนาไปทางไหน เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

“ได้เท่าผิง ช่วยขยับดาบของท่านออกไปหน่อยได้หรือไม่”

พูดจบก็เห็นเขานิ่งอยู่ไม่มีท่าที่จะตอบรับ นางจึงเงยหน้ามองด้วยความสงสัย เห็นเขาหลับตาแน่น หน้าผากมีเหงื่อผุดพราว ใบหน้าแดงก่ำกว่าที่เคยราวกับคนป่วยหนักอย่างไรร่างนั้น

“ได้เท่าผิง?”

นางรู้สึกสงสัยยิ่งนัก กำลังจะออกปากถาม ผิงอวี่ก็ตัดบทนางพลางแค้นเสียงตอบ “ไม่ได้!”

ฟุหลั่นหยากุเขาปรามก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงขยับดาบออกไปไม่ได้ นางนิ่งเสียบอยู่พักหนึ่ง แล้วคิดเสียว่าเขาคงหงุดหงิด จึงตั้งใจทำเป็นศัตรูกับนาง

นางเหลือบมองเขา เห็นเขาไม่ยอมขยับตัวก็จำต้องลงมือเอง จึงยกมือข้างหนึ่งคลำลงไปด้านล่าง คิดเพียงแต่จะดันด้ามดาบให้เบี่ยงออกด้านข้างเท่านั้น

ใครเลยจะรู้ นางเพิ่งจะขยับตัว ผิงอวี่ก็ราวกับล่วงรู้สิ่งที่นางจะทำ คคว้าจับมือนางไว้แน่น แล้วถลึงตามอง แทะจะแค้นเสียงตะคอกว่า “บอกแล้วว่าอย่าขยับตัว! ไม่เข้าใจหรือไร!”

”

แนะนำตัวละคร

- * ฟุหลันหย่า บุตรสาวของฟู่ปิง เคยหมั้นหมายกับบุตรชายคนโตของมหาบัณฑิตลู่อี่เซิง เป็นคนสุขุมใจเย็น
- * ผิงอวี่ บุตรชายคนเล็กของซีผิงโหว ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ฉลาด เก่งเรื่องการต่อสู้
- * หวังหลิง ชั้นที่ข้างพระวรกายฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ดูแลสำนักบูรพาเจ้าเล่ห์มากแผนการ มีเป้าหมายบางอย่างกับฟุหลันหย่า
- * หวังซือเจา หลานชายของหวังหลิง ดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ลุ่มหลงฟุหลันหย่ามานาน
- * ฉินหย่ง คุณหนูใหญ่สกุลฉิน มีตำแหน่งเป็นประมุขฉิน เบื่องหน้าแต่งกายเป็นบุรุษ มีจิตใจผดุงคุณธรรม
- * หลี่หมิน บุตรชายของอวี่หนียงป้อ คอยจัดการงานต่างๆ ให้ผิงอวี่ นับถือผิงอวี่เป็นทั้งเจ้านายและพี่ชายคนหนึ่ง
- * เต็งอันอี่ คุณชายจวนหย่งอันโหว คอยหาทางใกล้ชิดกับคณะเดินทางของผิงอวี่ คู่มือลับคมใน

7

ขณะที่หิวไปทงออกจากวังก็เป็นเวลาย่ำค่ำแล้ว
 แสงตะวันยามสายัณห์สาดส่อง ช่างชวนให้ผู้คนครั่นคร้ามยิ่ง
 เขาคงมองดวงตะวันสีแดงเจดจ้ลัปตาไปตรงขอบฟ้าอย่างเหม่อลอย
 ในที่สุดก็ตัดสินใจได้ ล้วงผ้าเช็ดหน้าไหมออกมาซับเหงื่อที่ขมับลวกๆ
 พलयกชายชุดขุนนางก้าวขึ้นรถม้าที่จอดรออยู่นอกประตูวังนานแล้ว
 จากนั้นสั่งให้สารพัดเคลื่อนรถม้าไปยังตรอกหลิวเยี่ย
 สารพัดบังคับรถม้าผ่านถนนสายนี้มาจนคั่นทางแล้ว แม้ฟ้าจะเริ่มมืด
 แต่ก็ยังบังคับรถม้าได้อย่างชำนาญ ลัดเลี้ยวไปตามตรอกชอกชอย
 ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม* รถม้าก็มาหยุดลงหน้าจวนหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ลึกในตรอก
 หลิวเยี่ย

คนในจวนทราบข่าวแต่แรกแล้ว หลิวไปทงเพิ่งจะลงจากรถม้า

* ชั่วยาม หน่วยเวลาโบราณของจีน หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

ประตูใหญ่ด้านหน้าก็ค่อยๆ เปิดออกเสียงดังแอ๊ด

พอหิวไปทงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวนี้ ความกระตือรือร้นที่มีแต่เดิมก็เหมือนถูกน้ำเย็นสาดจนเหือดหายไปกว่าครึ่ง ความกลัวเล่นจับชั่วคราวใจ รอคจนตั้งสติได้เขาก็หันไปมองปากประตูที่มีดมืดมิด รับรู้ได้ว่าจวนที่อยู่ตรงหน้าคล้ายว่ากลายร่างเป็นปีศาจกระหายเลือดไป มันอ้าปากกว้างประหนึ่งอ้ากรงเลือด รอคจะกลืนกินเขาเข้าไปในท้องของมัน

ไม่ทันที่ความหวาดหวั่นจะแผ่ลามไปทั่วใจเขา ก็มีชายหนุ่มคิ้วยาวดวงตาเรียวเล็กเดินออกมาจากในจวน หยุดยืนที่บันไดชั้นบนสุด

คนผู้นั้นน่าจะเพิ่งถึงวัยยี่สิบได้ไม่นาน เขาสวมชุดแพรเพียววิ* ขององครักษ์เสื้อแพร** พอเห็นหิวไปทงก็มีท่าทีคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มทอดสายตามองลงมาจากด้านบนแล้วเอ่ยว่า "ได้ทำหิวมาได้เสียที"

หิวไปทงถึงกับตัวสั่นสะท้าน เขาริบเก็บอาการหวาดหวั่นในสีหน้าแล้วหันไปประสานมือคำนับชายหนุ่มพลางยิ้มเอ่ยประจบประแจง "ข้าน้อยมาช้า ได้ทำหวังอย่าได้ถือโทษ"

เขาไม่กล้าละล้าละลังอีกแล้ว รีบสวาทก้าวก้าวขึ้นบันไดเดินตามคนผู้นั้นเข้าไปด้านใน

จวนหลังนี้ดูภายนอกแล้วไม่ได้สะดุดตาอะไร หากแต่ภายในกลับตกแต่งไว้อย่างหรูหราอลังการยิ่งนัก

ไม่ต้องพูดถึงทางเดินที่ปูลาดด้วยหินอันเป็่อวิ*** ในสวนยังเต็มไปด้วย

* ชุดแพรเพียววิ หรือชุดมัจฉาบิน เป็นเครื่องแบบขององครักษ์เสื้อแพรแห่งราชวงศ์หมิง ซึ่งปักลายมังกรที่มีครีบและหางอย่างปลา เรียกว่าลายเพียววิ ถือเป็นชุดหมั่ง (มังกรสี่เล็บ) ที่จักรพรรดิพระราชทานแก่ขุนนางชั้นสูงประเภทหนึ่ง

** องครักษ์เสื้อแพร เป็นหน่วยงานพิเศษขึ้นตรงกับจักรพรรดิเพื่อตรวจสอบและจัดการขุนนางรวมถึงกลุ่มอำนาจซึ่งอาจเป็นภัยต่อบัลลังก์ เริ่มก่อตั้งขึ้นโดยจักรพรรดิหมิงไท่จู สมัยราชวงศ์หมิง

*** หินอันเป็่อวิ หินอ่อนสีขาวเนื้อละเอียด ชนิดเดียวกับที่ใช้ทำรั้วและขั้นบันไดมังกรของวังต้องห้าม

พืชพรรณล้ำค่าหายาก แม้แต่กรงนกแก้วที่แขวนไว้ได้ขายคาก็ล้วน
ทำจากกระดองเต่าที่ทางเซียนหลัว* ส่งมาบรรณาการ สิ่งของหายากเหล่านี้
ต่อให้สอดส่ายสายตาหาไปทั่วเมืองจึงเจิงแห่งนี้นักก็ยังหาได้ยากยิ่ง ได้ยินว่า
เป็นของพระราชทานแก่หวังกงกงในวสันตศภพชึ่งหยวน**

หลิวไปทวงลอบถอนหายใจ ผู้ที่ได้รับพระเมตตาอย่างล้นเหลือเพียงนี้
ในยุคสมัยนี้เห็นจะมีแต่หวังหลิงเพียงผู้เดียวเท่านั้น

ชายหนุ่มเดินเข้าไปในห้องโถงกลางก่อนหลิวไปทวงก้าวหนึ่ง อีกฝ่าย
ยังไม่ถูกเรียกจึงไม่กล้าบุ๋มบ่ามเข้าไปได้แต่ยืนแขนแนบลำตัวกลั้วหายใจ
รออยู่ได้ชายคา

ท่ามกลางบรรยากาศมืดครึ้ม จู่ๆ ก็มีเสียงร้องด่าดังมา ฟังดูแปลกพิกล
อย่างบอกไม่ถูก "เดรัจฉาน!"

เดิมทีบรรยากาศเคร่งเครียดกดดันของเรือนหลังนี้ทำให้หลิวไปทวง
ไม่สบายใจอยู่แล้ว จู่ๆ มาได้ยินเสียงกระซิกโสภากคล้ายดังขึ้นข้างหู
จึงยิ่งตกใจจนสะดุ้งโหยง เขาเงยหน้ามองด้วยความตื่นกลัว จึงค่อยเห็น
ว่าเป็นนกแก้วในกรงที่หลุดคำผรุสวาทออกมา

หากเป็นเวลาปกติ ลูกสัตว์เดรัจฉานร้องด่าเช่นนี้หลิวไปทวงย่อม
ไม่เก็บมาใส่ใจ ทว่าหลายวันมานี้สภาพจิตใจของเขาแตกต่างจากเมื่อก่อน
แค่คำว่า 'เดรัจฉาน' ก็สามารถกระตุ้นความละอายที่แทบไม่หลงเหลือ
ในใจเขากลับขึ้นมาได้จนราวกับถูกตบหน้าเข้าอย่างจัง ความโกรธผลักดัน

* เซียนหลัว หมายถึงสยาม ในสมัยราชวงศ์หมิงตรงกับช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยา

** เทศกาลชึ่งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามจันทรคติจีน
ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอย
ซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับ
โคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลชึ่งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

ให้ความคิดที่อยากจะทูปหม้อจมเรือ* ผุดขึ้นมาในใจ

"ได้ทำหลิวิ เจริญเข้ามาได้" เวลานี้เอง ชายหนุ่มที่เข้าไปด้านใน ก่อนหน้านั้นก็ออกมาจากในห้องพลางเรียกเขา เห็นสีหน้าหลิวิไปทงดู ซิดเผือด ผ่านไปสักพักแล้วยังเหมือนไม่ได้ยินที่เขาพูดก็ตีหน้าเครียดแล้ว ขึ้นเสียง "ได้ทำหลิวิ!"

หลิวิไปทงถูกเรียกด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจนว่ากำลังเตือน คนที่สั่นหลังเขา พลันลุกขึ้นราวกับเพิ่งตื่นจากฝัน ความคิดที่เพิ่งผุดขึ้นในหัวพลันอันตรธาน ไปทันใด เขาผืนฉีกยิ้มให้ชายหนุ่มผู้นั้นแล้วก้าวเข้าไปในห้องโถงกลาง

แววเหยียดพยายามวาบขึ้นในดวงตาชายหนุ่ม เขายืนอยู่ข้างประตู มองดูหลิวิไปทงเดินผ่านไปด้วยท่าทางระมัดระวังอย่างยิ่ง จากนั้นจึงค่อย ปลอ้ยม่านลง เดินตามอีกฝ่ายเข้าไป

ที่นั้งเจ้าบ้านในห้องโถงมีชายวัยกลางคนใบหน้าขาวไร้นวดเครา นั้งอยู่ด้วยสีหน้าท่าทางสุภาพเรียบร้อย ทว่าแผ่นหลังที่เหยียดตรงกลับดู ไม่เหมือนขุนนางทั่วไป แต่เหมือนมีเงาร่างของขุนพลมาทาบทับอยู่ เสียมากกว่า

เขากำลังพลิกเปิดอ่านหนังสือเล่มบางโดยอาศัยแสงตะเกียง ในครอบแก้วที่สาวใช้ถือส่องให้ พอเงยหน้าขึ้นเห็นทั้งสองคนเข้ามาก็ วางหนังสือลงแล้วพูดขึ้นอย่างอ่อนโยน "มาแล้วสินะ"

ทุกครั้งที่เห็นขันทีใหญ่ผู้รักษาพระราชลัญจกรซึ่งทรงอำนาจอย่างมาก ผู้นี้ หลิวิไปทงก็อดจะรู้สึกสงสัยในใจไม่ได้ ด้วยไม่ทราบว่าคุณผู้นี้ฝึกฝน

* ทูปหม้อจมเรือ อุปมาว่าไปตายเอาดาบหน้า ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต่อสู้ให้ถึงที่สุด มีที่มาจากตอนที่เชียงอวีรบกับกองทัพแคว้นฉินริมแม่น้ำจางเหอ เชียงอวีสั่งให้ทหารทูปหม้อข้าวหม้อแกง และจมเรือของฝ่ายตนทุกลำ เป็นกุศโลบายให้ทหารผู้ตายถวายชีวิตเพราะไม่มีทางใดที่จะรอดอีกแล้ว สุดท้ายทหารเชียงอวีจำนวนสองหมื่นก็สามารถเอาชนะทหารแคว้นฉินสองแสนนายได้

วิชาเร้นลับใดกัน ทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายอายุปาเข้าไปครึ่งร้อยแล้ว ทว่ากลับดูเหมือนคนอายุสามสิบกว่าๆ เท่านั้น

ป็นี่หลวไปทงมีการติดตอในทางลับกับห้วงหลังไม่น้อย จึงพอจะเข้าใจนิสัยของอีกฝ่ายมาบ้าง รู้ดีว่าแม้เวลานี้ใบหน้าของห้วงหลังจะเปื้อนยิ้ม แต่ที่จริงกลับเป็นคนที่ไม่ค่อยมีความอดกลั้นสักเท่าไร เขาจึงไม่กล้าชักช้า รีบก้าวเข้าไปหา แล้วอธิบายเรื่องราวอย่างชัดเจน "ข้าน้อยได้จัดวางคนไว้ในสำนักตรวจการแล้ว รอเพียงเข้าเฝ้าในวันพรุ่งนี้ ข้าน้อยจะนำคนของพวกเราถวายฎีกาฟ้องร้อง ให้ขับฟู๊ปึงและบุตรชายออกจากตำแหน่ง"

"อืม" ห้วงหลังหรีตามองด้วยความพอใจ แล้วพูดอย่างไม่รีบร้อนว่า "ใต้เท้าหลวเป็นศิษย์คนโปรดของฟู๊ปึง ให้ท่านเป็นผู้นำฟ้องร้องกล่าวโทษฟู๊ปึงย่อมเห็นผลกว่าให้ผู้อื่นฟ้อง"

ห้วงหลังพูดจบก็หัวเราะเสียงดังลั่น สีหน้าเบิกบานผ่องคลายราวกับความฝันที่เฝ้าเก็บไว้ในใจมานานปีบรรลุผลสมประสงค์ในที่สุด จึงรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก

หลวไปทงกลับรู้สึกขมปรำในปาก บอกไม่ถูกว่ารสชาติเป็นอย่างไรได้แต่ยิ้มนิ่งด้วยความหวาดกลัว

ห้วงซือเจาที่ยืนอยู่ด้านข้างเห็นสีหน้าหลวไปทงดูละล้าละลังก์ไม่เห็นด้วยกับท่าทีของอีกฝ่าย แอบยิ้มนัยนัย ล่อลวงอาจารย์ผู้มีพระคุณหักหลังทอดทิ้งคุณธรรม ทับถมเมื่อเห็นคนตกต่ำ เรื่องชั่วร้ายต่างๆ นานาที่ว่ามาเจ้าหลวไปทงผู้นี้ล้วนเคยทำมาแล้วทั้งสิ้น เวลานี้แสร้งทำเหมือนรับไม่ได้ให้ผู้ใดดูกัน หากมิใช่เขาแปรพักตร์มาเข้าพวกด้วย ท่านอาทิกับหลวซือเม่าจะปรักปรำเอาผิดพ่อลูกแซ่ฟู๊ได้รวดเร็วปานนี้หรือ

บัดนี้เหลือเชื่อเม้าขึ้นไปถึงตำแหน่งราชเลขาธิการโดยอาศัยความช่วยเหลือของผู้เป็นอาในทางลับ ฟู่ปิงถูกจับกุมคุมขัง แม้แต่ฟู่เหียนชิงบุตรชายคนโตของฟู่ปิงก็ถูกจับตัวกลับมาไต่สวนดำเนินคดียังเมืองจิงเจิงซึ่งเป็นเมืองหลวง

ระยะเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งเดือน สกุลฟู่ก็ตกต่ำลงอย่างรวดเร็วเหมือนร่วงลงมาจากยอดเมฆ ไม่อาจหวนกลับมาดีได้อีก

เขายิ้มหยันเย็นชา ฟู่ปิงได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้องค์ก่อน เยื่อหุ้มกะโหลกศีรษะ ด้ือร้น และไม่เห็นหัวใคร ตั้งตัวเป็นศัตรูกับอาของเขาอยู่เรื่อยไป จึงเห็นฟู่ปิงเป็นหนามตำใจมานานแล้ว บัดนี้ถึงคราวตกต่ำครอบครัวยแตกฉานชานเซิน ที่เป็นเช่นนั้นก็ล้วนต้องโทษตนเอง

แต่ว่า...

เบื้องหน้าเขากลับมีใบหน้าที่มองกระจ่างเปี่ยมด้วยความสดใส ยวนเล่นหิ่ผุดขึ้นมา ไม่รู้ว่าหากบุตรผู้ดังตามประหนึ่งบุปผาดังหยก* ของฟู่ปิงผู้นั้นรู้ว่าครอบครัวของตนเองตกต่ำลงในชั่วข้ามคืน ในใจจะคิดเห็นเช่นไร

พอนึกถึงสาวน้อยผู้งดงามน่ารัก หวังชื่อเจาก็แทบอดใจรอไม่ไหว ครั้งแรกที่ได้พบนางก็เมื่อสองสามปีก่อน เวลานั้นฮ่องเต้องค์ใหม่ยังไม่ได้ขึ้นครองราชย์ อาของเขาคือแค่หัวหน้าชั้นที่แห่งวังตะวันออกเท่านั้น เขามาเมืองจิงเจิงเพื่อขออาศัยพึ่งพิงอีกฝ่าย ได้เข้าเป็นองครักษ์เสื้อแพรเพราะอาของเขาส่งยติสินบน เนื่องจากไม่มีตำแหน่งที่ได้จากการสอบขุนนางฝ่ายบู๊ เขาจึงต้องเริ่มทำงานในตำแหน่งพลทหารเล็กๆ

* ประหนึ่งบุปผาดังหยก เป็นคำอุปมาถึงสตรีที่มีรูปโฉมงดงามบริสุทธิ์ผุดผ่อง

ส่วนสกุลฟุนั้นเป็นขุนนางใกล้ชิดของอดีตฮ่องเต้ เรียกได้ว่ากำลังอยู่ในช่วงเวลาอันรุ่งเรืองทบทวี

ไม่นานหลังจากนั้น ในงานฉลองวันคล้ายวันเกิดของราชครูเหียน ขุนนางทั้งหลายของราชสำนักต่างไปร่วมกินเลี้ยง แม้แต่รัชทายาทก็ยังไปเยือนถึงจวนด้วยตนเองเพื่ออวยพรให้แก่อาจารย์ผู้มีพระคุณ ผู้เป็นอาได้ชี้แนะและสนับสนุนหลานอย่างเขา จัดการในทางลับเพื่อให้ได้พาเขาไปด้วย

ในงานเลี้ยงครั้งนั้นเอง เขาได้พบคุณหนูสกุลฟู่ผู้งามหมดจด ตอนนั้นนางยังไม่ถึงวัยปักปัน* ด้วยซ้ำ แต่กลับโดดเด่นงดงามน่ามองแล้ว นางถูกห้อมล้อมด้วยเหล่าสตรีอยู่ในศาลาริมน้ำ ยามนางขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวก็ดูน่ามองไปเสียหมด

นางพูดคุยกั๊วเราะอย่างมีชีวิตชีวา เผยให้เห็นสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดโดดเด่นราวกับจันทรากลางท้องนา สะดุดตาที่สุดในหมู่หญิงสาวตระกูลชั้นสูงทั้งหมด

ตั้งแต่นั้นมาก็คอยสอบถามเรื่องของนางต่อหน้าผู้เป็นอาอยู่เนืองๆ แต่กลับได้ข่าวว่านางหมั้นหมายกับบุตรชายคนโตของมหาบัณฑิตผู้ยิ่งใหญ่แล้วตั้งแต่ยังเล็ก รอเพียงครบกำหนดไว้ทุกข์ให้มารดา ก็จะแต่งออกไปเป็นภรรยาของคุณชายลู่

พอได้ทราบเช่นนี้เขาก็ผิดหวังยิ่งนัก แต่ก็รู้ว่าตลอดมาเขากับคุณหนูสกุลฟู่แตกต่างกันราวกับเมฆกับดินโคลน คนงามที่อยากจะพานพบเช่นนี้เดิมทีก็เกินฝันสำหรับคนเช่นเขาอยู่แล้ว แม้ไม่อยากจะยอมรับ

*ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ 15 ปีเป็นช่วงเวลาที่เด็กหญิงก้าวเข้าสู่สาว เป็นวัยที่เริ่มปักปันทำหมั้น และสามารถออกเรือนได้แล้ว เรียกว่า 'วัยปักปัน'

แต่ก็จำต้องระงับความปรารถนาเอาไว้

ไม่คาดคิดเลย เวลาผ่านสถานการณ์ก็แปรผัน เพียงแค่สองปีเท่านั้น รัชทายาทได้ขึ้นครองราชย์ อาของเขาก็ก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็วพรวดพราดกลายเป็นคนที่ใหญ่ผู้รักษาพระราชลัญจกรที่มีอำนาจทั้งในและนอกราชสำนัก ขณะที่ฟูฟ่องกลับถึงคราวถดถอยลงเรื่อยๆ เพราะว่ามินิสัยเย่อหยิ่งทะนงตนจนไม่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้องค์ใหม่

แต่สิ่งที่ทำให้เขาพึงพอใจยิ่งกว่าก็คือหนึ่งเดือนกว่าก่อนหน้านี้ ขณะที่อาของเขากับหลี่ซือเม่าวางแผนโค่นอำนาจฟูฟ่องอยู่นั่นเอง จู่ๆ คุณชายสกุลลู่อี่หมั้นหมายกับคุณหนูฟูก็ดื่มสุราเมามายจนพลัดปลั่งทำผิดคุณธรรม ถึงกับก่อเรื่องอันมัวหมองกับลูกพี่ลูกน้องหญิงซึ่งเป็นญาติห่างๆ ในบ้านของตนเอง เรื่องนี้ไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนแพร่ข่าวออกมาจนกลายเป็นเรื่องอื้อฉาวที่รู้กันทั่ว

คุณชายลู่กระอักกระอ่วนใจที่ไม่อาจยับยั้งให้เรื่องนี้แพร่พรายออกไปได้ จำต้องรับลูกพี่ลูกน้องผู้นั้นมาเป็นภรรยา

จะว่าไปแล้วเรื่องรักๆ ใคร่ๆ พรรคนี้สำหรับบุรุษก็ถือเป็นเรื่องปกติมิได้สลักสำคัญอะไร ผู้ใดเลยจะรู้ พอฟูฟ่องได้ทราบเรื่องนี้ก็ถึงกับโกรธเกรี้ยวเลยทีเดียว

เนื่องจากตอนนั้นเขาดำรงตำแหน่งเป็นข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวาได้รับมอบหมายให้ไปดูแลจัดการที่อวิ้นหนาน แม้ตัวจะมาไม่ได้ แต่เขาก็ได้เขียนจดหมายถึงจวนสกุลลู่อี่อยู่เมืองหลวงในคืนนั่นเอง ประณามว่า คุณชายลู่ประพฤติตัวมัวหมอง มีอาจเป็นคู่หมั้นที่เหมาะสม ในจดหมายใช้ถ้อยคำรุนแรงไม่ไว้หน้าแม่แต่น้อย

แต่ใรรมาฟุปีงก็รักใคร่ไยดีบุตรีผู้นี้มากนัก จึงเลือกสรรผู้ที่จะเป็น
บุตรเขยอย่างเข้มงวด ตั้งแต่ตอนตกลงหมั้นหมายเชื่อมสัมพันธ์สองตระกูล
เขาก็ได้รับคำสัญญาที่มหาบัณฑิตลู่ตักปากรับคำแทนบุตรชายว่าสามีภรรยา
จะให้เกียรติซึ่งกันและกัน หากไม่มีเหตุผิดพลาดอันใดในห้าปีนี้จะมา
รับนางไปเป็นภรรยา แต่บัดนี้ยังมีทันได้แต่ง คุณชายลู่ก็มาตระบัดสัตย์
เสียแล้ว นี่จะไม่ให้ฟุปีงโมโหได้หรือ

ฟุปีงรู้ว่าที่คนสกุลลู่ทำเรื่องงามหน้าในเวลานี้ จะต้องเป็นเพราะมี
จิตคิดเป็นอื่นแน่ ท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะหยันของผู้อื่น เขายังคง
ขอดอนหมั้นกับสกุลลู่อย่างไม่หวั่นหน้าพะวงหลังอะไรทั้งสิ้น ถึงยามนี้
ความสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลจึงกลายเป็นเย็นชาต่อกันไป

บัดนี้สกุลฟุตกต่ำลง คุณหนูฟุไม่อาจได้รับความช่วยเหลือจากสกุล
แล้ว จึงมีสภาพโดดเดี่ยวน่าเวทนาอย่างแท้จริง หลังจากถูกคุมตัวกลับ
มาที่เมืองหลวง นอกจากจะถูกยึดทรัพย์และถูกส่งไปอยู่กองสังคีต* แล้ว
นางก็ไม่มีทางเลือกอื่น

เขายังก้มมูมปาก นุบผาบอบบางที่กำลังเบ่งบานอวดความงาม
หากต้องร่วงหล่นจมโคลนก็น่าเสียดายนัก

บัดนี้เขาได้ขึ้นเป็นรองผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ผู้เป็นอา
ก็กำลังมีอำนาจมาก ถ้าอยากจะแต่งภรรยา คุณหนูสกุลฟุที่มีความผิด
ติดตัวย่อมไม่คู่ควร แต่หากได้ตัวพานางกลับมาบ้าน ให้นางเป็นเหมือน
ของเล่น ถือเป็นส่วนส่วนตัวก็น่าจะพอทำได้

* กองสังคีตเป็นหน่วยงานของทางการที่ทำหน้าที่ฝึกหัดหญิงสาวเล่นดนตรี ร่ายรำ และการละเล่นเพื่อความบันเทิงต่างๆ เพื่อใช้ในงานเฉลิมฉลองภายในพระราชวัง โดยหญิงสาวที่ถูกนำมาฝึกหัดก็เป็นสตรีชั้นสูงจากตระกูลขุนนางที่ถูกยึดทรัพย์ จุดประสงค์ที่แท้จริงก็เพื่อความบันเทิงแก่ขุนนางใหญ่ทั้งหลาย หญิงที่ทำหน้าที่ดังกล่าวจึงแทบไม่ต่างจากนางบำเรอ

ที่ทำให้พึงพอใจมากที่สุดก็คือคราวนี้ยังเต็มอบหมายให้เขาเดินทางไป
ไปวีนนานเพื่อรับทรัพย์สินของสกุลฟู แล้วนำตัวสมาชิกของสกุลฟู
กลับมาเมืองหลวง ระหว่างเดินทางเขาคงจะทำอะไร? ได้สะดวกทีเดียว

หวังซื่อเจาคิดไปคิดมา ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกขึ้นจนแทบ
ยังตัวไม่อยู่ นั่งแทบไม่ติดเก้าอี้

เมื่อได้ฟังหิวไปทงเล่าเรื่องราวสกุลฟูทั้งหมด หวังหลิงก็สอบถาม
เรื่องบุตรของฟูปิงอย่างละเอียดที่สุดยังซักใช้ถึงรายละเอียดการตายของ
ฟูฮุยินในอดีตด้วย

หิวไปทงเป็นศิษย์ของฟูปิง เมื่อก่อนเคยไปมาหาสู่กับสกุลฟูอยู่
บ่อยครั้ง บุตรและภรรยาของเขายังเคยไปมาหาสู่กับทางบุตรและภรรยา
ของสกุลฟูเช่นกัน จึงรู้เรื่องราวในสกุลฟูเป็นอย่างดี พอรู้ว่าหวังหลิง
ไม่ยอมให้เขาเล่าอย่างขอไปทีแน่ จึงต้องบากหน้าเล่าทุกเรื่องที่ตนเองรู้
ให้เขาฟังโดยละเอียด

หวังซื่อเจาเห็นผู้เป็นอาดูสนใจเรื่องนี้มากก็อดรู้สึกประหลาดใจ
ไม่ได้ พลันหวนนึกถึงเรื่องประหลาดในกาลก่อนได้เรื่องหนึ่ง คำถามนับร้อย
ก็ผุดขึ้นในใจเขาพร้อมๆ กัน คิดจะออกปากถามแต่ก็ยังไว้หลายครา
เลือบเห็นใบหน้าได้แสงตะเกียงของอาตนเองดูอ่อนโยนอย่างน่าประหลาด
เขาก็จำต้องอดใจไม่ถามไว้

หวังหลิงได้ฟังมากพอแล้วจึงโบกมือให้หิวไปทงเงียบ เขาหลับตาลง
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็หันไปยิ้มให้หวังซื่อเจา "ได้ยินว่าฟูปิงรักบุตรผู้นี้มาก
เขาเลี้ยงดูนางมาเสมือนเป็นบุตรชายตั้งแต่ยังเล็ก ไม่เพียงให้นางได้เปิดหู
เปิดตาตามพี่ชาย ขณะที่ถูกย้ายไปอยู่วีนนานยังได้อบรมสั่งสอนนาง

ด้วยตนเอง นอกจากนี้ฟูฮุยก็มีไช่หญิงชาวฉงหยวน* ขณะยังมีชีวิตอยู่ ได้ยืนยันว่ามีความคิดไม่เหมือนผู้ใด เจ้าไปคราวนี้ก็อย่าได้ดูเบาคุณหนูสกุลฟู เพราะว่ายอายุน้อยเด็ดขาด หากสะเพร่าจนเกิดเรื่องไม่คาดฝันแล้วเสียงานขึ้นมา คงไม่อาจทูลรายงานต่อฝ่าบาทได้"

"หลานจะพยายามไม่ให้เกิดเหตุผิดพลาด" หวังซือเจาได้ยืนยันแวกรำบดักเตือนอย่างเข้มงวดในน้ำเสียงผู้เป็นอาแล้วก็ยิ่งรู้สึกแปลกใจยิ่งกว่าเดิม

"แน่นอน" หวังหลิงทำที่ปัดฝุ่นที่ไม่มีอยู่บนชายแขนเสื้อ แล้วพูดอย่างเรียบๆ ว่า "โชคดียี่สิบที่ได้รับความช่วยเหลือของใต้เท้าหลิว คนของเราจึงแฝงเข้าไปอยู่ในสกุลฟูได้นานแล้ว ไม่ต้องกลัวว่าคุณหนูผู้นั้นจะหาทางเล่นลูกไม้อะไร"

หลิวไปทงยืมเงิน ก่อนหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ

จู่ๆ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นจากด้านนอก มีคนมาขอเข้าพบ

หวังหลิงนั่งอยู่นานแล้วก็รู้สึกเมื่อยไม่น้อย เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวนี้จึงเอนหลังพิงเก้าอี้ไท่ซือ** อย่างเกียจคร้าน แล้วสั่งให้คนผู้นั้นเข้ามาได้

พอคนผู้นั้นเข้ามาก็ตรงเข้าไปกระดกสองสามประโยคที่ข้างหูหวังหลิง แล้วรีบถอยออกมาทันที

สีหน้าหวังหลิงแปรเปลี่ยน จากนั้นก็เหลือบมองไปยังหลิวไปทง ด้วยสายตาคมกริบ เอ่ยว่า "ใต้เท้าหลิวช่วยออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่งก่อน

* จงหยวนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

** เก้าอี้ไท่ซือ เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีพนักพิง ด้านข้างมีที่เท้าแขน นิยมใช้ในหมู่ขุนนาง จึงเป็นที่มาของชื่อ 'เก้าอี้ไท่ซือ' ซึ่งเป็นคำเรียกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในอดีต

ข้ามีเรื่องจะหารือกับหลานชายสักหน่อย"

หลิวไปทงกำลังใจเต้นไม่เป็นลำดับ ได้ยินเขาบอกก็ไม่กล้าเห็นต่าง
ใดๆ รีบถอยออกไปจากห้องอย่างลนลาน

"มีอะไรหรือท่านอา" หวังซื่อเจาจ้องมองใบหน้าผู้เป็นอาครู่หนึ่งก็ยัง
ไม่ได้ยินอะไร จึงถามขึ้นอย่างระมัดระวัง

สีหน้าหวังหลิงกลับมาเป็นปกติแล้ว เขาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
"คดีของฟูปิงยังอยู่ระหว่างการไต่สวน ที่อวิ้นหนานจึงขาดคนคอยดูแล
จัดการชั่วคราว บัดนี้มีพวกเรื่อนออกก่อเหตุวุ่นวายขึ้นหลายแห่ง เมื่อครู่
ความทราบถึงพระกรรมฝ่าบาทแล้ว จึงมีรับสั่งให้เลือกขุนนางใหญ่
สักคนในราชสำนักไปรับตำแหน่งข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวาแทนเขา
รับพระบัญชาเดินทางไปยังอวิ้นหนาน ทั้งยังมีรับสั่งให้ผิงอวี่ไปคุ้มกัน
ด้วยตนเอง พอไปถึงที่นั่นแล้วให้ผิงอวี่เป็นผู้คุ้มกันบุตรของขุนนาง
ต้องโทษเดินทางกลับเมืองหลวง"

"ผิงอวี่?" หวังซื่อเจาแทบลุกพรูดขึ้นมา "เป็นเขาไปได้อย่างไร!
ให้เขาแทรกเข้ามาเช่นนี้ พวกเราจะหาประโยชน์จากคดีสกุลฟูได้หรือ"

"ก็แค่บุตรของขุนนางต้องโทษคนเดียว เขาจะคุ้มกันก็คุ้มกันไปสิ
ไยต้องทำเป็นโมโหเช่นนั้นด้วย" หวังหลิงดูสงบใจได้แล้ว "เจ้าอย่าลืม ตอนที่
อดีตฮ่องเต้ยังมีพระชนมชีพ ฟูปิงที่เป็นถึงราชเลขาธิการนึกทงะนตณ เคย
ยื่นฎีกาให้ถอดถอนซีผิงโหวออกจากตำแหน่งหลายครั้ง ความผิดโทษฐาน
อยู่ในตำแหน่งแต่ไม่ได้ทำงาน ตอนนั้นทั่วทั้งราชสำนักล้วนเป็นศิษย์ของ
ฟูปิง เสียงกันดาประณามตั้งขึ้นไม่หยุด ทำให้ซีผิงโหวต้องถูกถอดออกจาก
ตำแหน่งอันทรงเกียรติและถูกเนรเทศไปยังเมืองเซวียนผู้ทั้งครอบครัว

เวลาต่อมาอดีตฮ่องเต้เสด็จไปตรวจทัพบายแดนที่เมืองเซวียนผู้
ขณะทรงพำนักที่ค่ายทหาร ในยามวิกาลก็เกิดเหตุไฟไหม้ครั้งใหญ่ขึ้นมา
อดีตฮ่องเต้ได้รับความช่วยเหลือจากผิงอวี่ซึ่งขณะนั้นถูกเนรเทศให้ไป
ประจำการที่ค่ายทหารแห่งนั้นช่วยเหลือเอาไว้ พระองค์ทรงรอดมาได้
ครอบครัวยังมีชีวิตรอดถึงได้กลับมารับตำแหน่งดังเดิม หากไม่มีเรื่องนั้น
เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ซึ่งผิงอวี่จะต้องอยู่อย่างลำบากยากแค้นที่เมืองเซวียนผู้
เสียแล้ว บัดนี้สกุลฟูประสพเคราะห์กรรม ผิงอวี่หาทางเข้าเดิมก็คงไม่ถือว่า
ทำผิด ต่อให้ตรวจพบอะไรก็คงจะทำไมรู้ไม่เห็น ไม่มีทางสอดมือ
เข้ามายุ่งเรื่องที่ตนเองไม่ควรจะยุ่งหรอก"

แม้ผู้เป็นอาจะพูดเช่นนี้ ทว่าพอหวังซือเจานึกถึงผู้บังคับบัญชา
โดยตรงผู้นี้ก็ยังรู้สึกขุ่นเคือง เห็นอยู่ว่าทั้งสองอายุใกล้เคียงกัน แต่เพราะ
ชาติกำเนิดทำให้คนผู้นี้เหยียบบนหัวเขามาตลอด ทั้งยังชอบซ่อนมิดไว้ใน
รอยยิ้ม ชั่วร้ายเจ้าเล่ห์นัก ถึงตัวเขาอยากจะทำมาแทนที่อีกฝ่าย
มากเพียงใด ก็ยังหาทางจับผิดผิงอวี่ไม่ได้เสียที

หลิวไปทรงรออยู่ใต้ชายคาราวหนึ่งด้วยชา* หวังซือเจาจึงออกมา
จากห้อง

หลิวไปทรงอยากจะเข้าไปบอกลาหวังหลิงในห้อง แต่ถูกหวังซือเจา
ขวางไว้ "ท่านอาเหนือยจึงนอนหลับพักผ่อนไปแล้ว ได้ทำหลิวไม่ต้อง
มากพิธี ตามข้าออกไปจากจวนเถอะ"

หลิวไปทรงยิ้มแล้วขานรับ ทั้งสองเดินออกจากจวน ตลอดทางไม่พูดคุย

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำราถือว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

กันสักคำ

ที่นั่นแปลกก็คือจวนหลังนี้ออกจะใหญ่โต แต่กลับไม่มีคนรับใช้
เดินผ่านไปผ่านมาแม้แต่คนเดียว

พอหลิวไปทงเดินเลี้ยวไปถึงทางเดินยาวก็มีสายลมราตรีรูปหนึ่ง
พัดมาปะทะใบหน้า ความหนาวเยือกคล้ายแทรกเข้าไปในผิวหนัง
จนถึงกระดูก หลิวไปทงตัวสั่นเทาด้วยความหนาว ทั้งยังได้กลิ่นประหลาด
คล้ายคาวเลือดไซยา แต่กลิ่นนั้นจางยิ่งนัก ยังไม่ทันจะได้กลิ่นชัดก็
สลายไปพร้อมกับสายลม

ขณะนั้นกษัตริย์หลิวไปทงก็เลี้ยวไปเห็นหวังซือเจากำลังมองสำรวจเขา
อยู่ด้านข้าง สายตาอีกฝ่ายคมปลานยิ่งนัก เขาตกใจจนผงะถอยหลัง
ไม่กล้าเผยพิรุณใดๆ ให้เห็น เพียงแสวงกระแอมกระไอเพื่อกลบเกลื่อน
อาการลืมหุนเมื่อครู่

พอออกมานอกประตูใหญ่ ทั้งสองต่างก็แยกย้ายกันไปคนละทาง
หวังซือเจาหัวใจเรื่องที่ผิงอวีจะไปอวิ้นหานเพื่อควบคุมตัวบุตรขุนนาง
ต้องโทษของสกุลฟู่ด้วยตนเอง เขาจึงเร่งม้าไปยังหน่วยป้องกันปราบ
ฝ่ายเหนือของหน่วยองครักษ์เสื้อแพร

เมื่อหลิวไปทงขึ้นรถม้าแล้วก็เดินทางกลับจวน ก่อนจะปล่อยม้ารถ
ลงเขาก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามราตรีอย่างไม่ตั้งใจ เห็นเพียงความมืดมิด
ของรัตติกาลคล้ายกดทับลงมาเหนือศีรษะ ราตรียาวนานไร้ที่สิ้นสุด
ได้มาถึงแล้ว

2

ครึ่งเดือนให้หลัง ณ จวนสกุลฟูในเมืองซวีจี้ มณฑลอวิ๋นหนาน
จู่ๆ แม่นมหลินที่หลับไปถึงครึ่งคืนก็ตกใจตื่นเพราะเสียง
ความเคลื่อนไหวอันแผ่วเบา

นี่เป็นช่วงเวลาเงียบสงัดอย่างแท้จริง ราตรีนี้เงียบเสียจนไม่ได้ยิน
แม้แต่เสียงลมพัด เสียงนี้จึงไม่เพียงดังขึ้นอย่างฉับพลัน แต่ยังฟังดู
น่าหวาดหวั่นยิ่งนัก แค่วิวปริบตาเดียวนางก็ตื่นเต็มตาแล้ว

นางควานหารอยแหวกของม่านกันรอบเตียงแล้วชะโงกหน้า
ออกไปเงี่ยหูคอยฟัง เสียงนั้นฟังดูขาดห้วงและเหมือนถูกกดข่มเอาไว้
ทั้งยังแฝงด้วยความรู้สึกทุกข์ทนเจ็บปวด ชัดเจนว่าดังมาจากห้องด้านใน

สถานการณ์เช่นนี้มีใช้ว่าเพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก นางถอนหายใจ
พลางลุกขึ้น หยิบเสื้อมาคลุมไหล่แล้วถือตะเกียง รีบสาวเท้าเข้าไปห้อง
ด้านใน

"คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ" นางเดินไปถึงเตียงแล้วเลิกม่านขึ้น โน้มกายเข้าไปหา ร้องเรียกผู้ที่นอนอยู่อย่างเป็นห่วง "แม่นมมาแล้วเจ้าคะ อย่ากลัวไปเลย ผันร้ายอีกแล้วหรือเจ้าคะ"

แม่นมหลินถือตะเกียงเข้าไปใกล้ แสงสีเหลืองนวลส่องให้เห็นหญิงสาวใบหน้าที่งดงามผุดผาดผิวขาวลออที่นอนอยู่บนเตียงไม่รู้ว่เวลานี้นางกำลังฝันเห็นสิ่งใด หน้าผากขาวเนียนดูเครื่องกระเบื้องจึงเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็ก เรือนผมดำขลับเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ คิ้วงามคมวดแน่นเสียดสีอื่นเบาๆ คล้ายกำลังเจ็บปวดดังหลุดออกมาจากปากเป็นครั้งแรก

แม่นมหลินกังวลว่าหากปล่อยให้คุณหนูฝันร้ายนานไปจะทำให้จิตใจยำแย่ อดร้อนใจดังมีไฟเผาเผาไม่ได้ จึงรีบวางตะเกียงไว้ข้างๆ โอบร่างฟูหลันหย่าไว้แนบอกแล้วตบปโลบเบาๆ พลางร้องเรียกซ้ำๆ ในที่สุดนางก็สุดหายใจเข้าลึกแล้วลืมตาโพลง

ความหวาดหวั่นยังคงอยู่ในแววตาฟูหลันหย่าไม่จางหาย สองมือนางกำผ้าห่มแน่น ยังคงหอบหายใจไม่หยุด พอเห็นแม่นมหลินก็ยังผวาจนเกือบจะหลุดเสียงร้องออกมา

แม่นมหลินพุดปโลบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างแผ่วเบาอยู่พักใหญ่ ในที่สุดฟูหลันหย่าก็รู้ตัวว่าตนเองกำลังอยู่ที่ใด นางสงบลงได้เสียที

แม่นมหลินเห็นว่าแววหวาดกลัวหายไปจากดวงตาของคุณหนูแล้วก็โล่งอก นางพหลันเรียกสาวใช้สองสามคนให้ไปยกน้ำร้อนกับผ้าผาสะอาดเข้ามา แล้วช่วยผลัดเปลี่ยนชุดนอนที่ชุ่มเหงื่อให้

ฟูหลันหย่าเอนร่างนอนลงเจียบๆ ปล่อยให้แม่นมหลินกับสาวใช้จัดการไป ในห้วงความคิดยังวนเวียนอยู่ในความฝันเมื่อครู่นี้

ตั้งแต่บิดาถูกเรียกตัวเข้าเมืองหลวงเป็นการเร่งด่วน หลายวันมานี้
นางก็เฝ้าแต่ฝันร้าย

ความฝันในช่วงแรกส่วนใหญ่ล้วนไม่ปะติดปะต่อ หลังจากตื่นขึ้นมา
ไม่ว่านางพยายามหวนนึกถึงเพียงใดก็จะจำได้แต่ภาพที่ขาดๆ หายๆ

สองสามวันที่ผ่านมานี้ ภาพฝันนั้นค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น
มีหลายครั้งที่นางฝันเห็นตนเองอยู่ในหุบเหวลึก รอบด้านมีต้นไม้ถ้ำถ้ำ
หมอกหนาที่บดบังคลุม ภาพเหตุการณ์ตรงหน้าราวกับภาพสะท้อนใน
คันฉ่องสำริดที่ดูบิดเบี้ยวอย่างน่าประหลาด

นางอยู่เพียงลำพัง รู้สึกแค่ความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ขณะที่ร้องเรียก
หาบิดาและพี่ชายในความฝัน กลับได้ยินเพียงเสียงสะท้อนอันแว้งว้าง
ว่างเปล่ากลับไปกลับมาภายในหุบเหว ไม่ได้ยินเสียงขานตอบจากบิดา
และพี่ชายเลยสักครั้ง

นางวังโซ่ซัดโซเซจนอ่อนล้า ในความเลือนรางมีแขนข้างหนึ่งที่
เย็นเยียบมาวางบนไหล่ นางตกใจอย่างมาก หันไปมองด้วยความกลัว
กลับเห็นเป็นใบหน้าเศร้าหมองและซีดเผือดของมารดา...

ทุกครั้งที่หวนนึกถึงภาพนี้ ความรู้สึกไม่สบายใจจะประดังขึ้นในใจ
พู่หลั่นหย่าอย่างลึกล้ำ หลังจากมารดาตายไป อีกฝ่ายก็แทบไม่ได้ปรากฏ
ในความฝันของนาง ไม่อาจเห็นหน้าได้โดยง่าย แต่เหตุใดสีหน้ามารดา
จึงดูน่าหวาดหวั่นเช่นนั้น...

"คุณหนู" แม่มนหลั่นยื่นชามใส่ยาช่วยให้จิตใจสงบซึ่งยังร้อนกรุ่น
มาให้พู่หลั่นหย่าเพื่อขัดจังหวะความคิดของนาง "เปลี่ยนยามหลายทีียบ
แล้ว โรคฝันร้ายของคุณหนูกลับไม่ดีขึ้นเสียที คงต้องให้พ่อบ้านใจ

ไปเชิญท่านหมอมาดูอาการคุณหนูสักหน่อยแล้ว"

พูดแล้วก็เอื้อมมือไปแตะหน้าผากฟูหลันหย่า แล้วพูดอย่างยินดี "ดีนะเจ้าคะที่ไม่มีไข้ ช่างนอกคนเร่ร่อนกำลังออกอาละวาดก่อเหตุร้าย แม้แต่ท่านหมอจึงยังต้องหลบไปอยู่ชนบท ไม่อาจมาช่วยดูอาการให้คุณหนูได้ในเร็ววัน มิเช่นนั้นด้วยความสามารถเขาน่าจะหาสาเหตุอาการป่วยของคุณหนูได้นานแล้ว มีหรือคุณหนูจะล้มป่วยเนิ่นนานถึงเพียงนี้"

แม่นมหลินมองดูคุณหนูด้วยความเป็นห่วงยิ่งนัก ถ้าไม่ใช่เพราะอยู่ดีๆ ฟูหลันหย่าเกิดอาการผื่นร้าย ยามกลางวันก็ขวัญผวาหวาดหวั่นหนึ่งเดือนก่อนหน้านั้นพวกนางทั้งนายและบ่าวคงได้ออกเดินทางมุ่งไปยังเมืองสู่เพื่อเยี่ยมเยียนลุงของคุณหนูไปแล้ว หากเป็นเช่นนั้นคงจะคลาดกับชาวอี* ที่เข้ามาก่อจลาจลได้พอดีพอดี ไม่ต้องติดอยู่ในเมืองจนไปทีได้ไม่ได้เช่นนี้

ฟูหลันหย่ารับยาชามนั้นไปดื่มเจี๊ยบๆ พลางหวนนึกถึงคืนที่บิดาถูกเรียกตัวอย่างลับๆ ให้เร่งรีบเดินทางเข้าเมืองหลวง ตอนที่ออกเดินทางบิดาจำต้องมอบหมายให้เสี้ยนฟูเหนียนรองข้าหลวงตรวจการเขตทหารอวิ้นหนานรับช่วงดูแลงานต่างๆ ในอวิ้นหนานเป็นการชั่วคราว บัดนี้ผ่านไประยะหนึ่งเดือนแล้ว กลับไม่ได้ข่าวคราวใดๆ จากบิดาเสียที จนนางอดนึกกลางแคลงใจไม่ได้

ว่าไปแล้ว ตั้งแต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ บิดาก็ถูกลดชั้นแล้วย้ายไปปรับตำแหน่งในดินแดนห่างไกลหลายต่อหลายครั้ง ตอนแรกถูกขับออกจากสภาขุนนาง จากนั้นก็ถูกส่งตัวออกไปนอกเมืองหลวง

* ชาวอี เป็นคำเรียกชนกลุ่มน้อยต่างๆ ทางใต้และตะวันออกของจีนในสมัยโบราณ

ในขณะที่หลิซื่อเมาต์ตรูตลอดกาลของบิดากลับเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ไม่เพียงได้เลื่อนขึ้นเป็นราชเลขาธิการ ยังได้ควบตำแหน่งเสนาบดีกรมปกครองอีกด้วย มีผู้สนับสนุนจำนวนมากในราชสำนัก เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ เมื่ออีกฝ่ายเฟื่องฟูเช่นนี้ ไม่ต้องคิดก็รู้ได้ว่าบิดานางจะต้องพบเจอความยากลำบากมากเพียงใด

"แม่นม" นางรีบบอก "สองวันนี้พี่ชายคงมีจดหมายมาบ้างกระมัง"

แม่นมหลินกำลังช่วยเหน็บชายผ้าห่มให้ฟู่หลันหย่า ได้ยินเข้าก็ส่ายศีรษะ "ตอนกลางวันแม่นมไปถามพ่อบ้านใจแล้ว นายท่านกับคุณชายใหญ่ไม่ได้ส่งจดหมายมาเลย คิดว่าคงจะยุ่งอยู่กับงานของทางการ ช่วงนี้คงจะหาเวลาว่างไม่ได้เจ้าค่ะ"

ฟู่หลันหย่าได้แต่รำพึงในใจ

บิดาวิ่งวุ่นไปทั่ว เป็นไปได้ที่จะวุ่นวายอยู่กับงานจนไม่มีเวลาส่งจดหมายมาหานาง แต่พี่ชายเพิ่งได้เข้ารับตำแหน่ง สองพี่น้องสนิทสนมกันมาก จึงมักส่งจดหมายถามไถ่ความเป็นไปของครอบครัวถึงกันและกันอยู่เนืองๆ เขายังเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับงานให้นางได้ทราบด้วย การที่ไม่ส่งจดหมายหานางนานร่วมเดือนเช่นนี้แทบไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

และเรื่องที่ทำให้นางหงุดหงิดยิ่งนักก็คือชาวฮู่กำลังก่อจลาจลอยู่ข้างนอก คนเร่ร่อนกลุ่มใหญ่พากันทะลักเข้ามาในเมือง พวกนางจึงต้องอุดอู้อยู่แต่ในจวนรวากับคนติดเกาะ บัดนี้แม้แต่จดหมายจากบิดาและพี่ชายก็ไม่มีมา แทบไม่ต่างจากการถูกตัดขาดจากโลกภายนอกเลยทีเดียว

นางนินหัวหน้าพลางมองออกไปยังความมืดมิดด้านนอกหน้าต่างต่างแล้วจู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าอาการฝันร้ายของนางเกิดขึ้นในช่วงหนึ่งเดือน

ก่อนหน้านี้ซึ่งตรงกับช่วงที่บิดาต้องออกจากจวนไปพอดิบพอดี

ฟูหลันหย่าเอาแต่ครุ่นคิดกลัดกลุ้มจนไม่ทันรู้ตัวว่ามีแสงจันทร์เจิดจ้าลอดม่านหน้าต่างเข้ามาตกกระทบบนใบหน้า สองให้เห็นทุกส่วนทั้งงดงามราวกับสลักเสลาขึ้นมา ผิวเนียนละเอียดไร้รอยตำหนิขอบบางดุจหยกเนื้อดี ราวกับแค่มีอะไรมากระทบก็อาจแตกสลายได้

กระทั่งแม่นมหลินที่เป็นคนเลี้ยงดูฟูหลันหย่ามากับมือตั้งแต่ยังเล็กก็ยังไม่อาจละลายตาไปชั่วขณะ ได้แต่คิดว่า...ฮูหยินก็ถือเป็นสาวงามลือชื่อ แต่คุณหนูกลับงามกว่าฮูหยินในวัยเยาว์เกินสามส่วน ไม่รู้เหตุใดคุณชายลู่ถึงได้ทำความผิดอย่างเลอะเลือน ยอมละทิ้งคู่หมายทั้งามสมกันเช่นคุณหนูได้ลงคอ

สองเดือนก่อน พอนายท่านทราบเรื่องที่คุณชายลู่รับหญิงอื่นเป็นภรรยา ก็ถอนหมั้นกับสกุลลู่ด้วยความเดือดดาล หลังคุณหนูทราบข่าวกลับไม่มีท่าทีโกรธหรือเจ็บช้ำอันใด ยังมาปลอบประโลมนายท่านอย่างสบายอกสบายใจเสียด้วยซ้ำ

แม่นมหลินรู้ดี แม้ฟูหลันหย่าจะไม่เคยพูด แต่อีกฝ่ายก็ยอมรับการแต่งงานที่เชื่อมไมตรีระหว่างตระกูลครั้งนี้ อย่างไรเสียไม่ว่าจะด้วยรูปโฉมหรือความรู้ของคุณชายลู่ก็ล้วนโดดเด่นเหนือผู้ใด

สิ่งที่ทำให้แม่นมหลินเสียตายอย่างมากที่สุดสองตระกูลมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ไปมาหาสู่กันอยู่บ่อยครั้ง บางครั้งคุณชายลู่ก็ยังมาเยี่ยมเยียนถึงจวน ยามบังเอิญได้พบคุณหนู แม้จะแค่เห็นกันอยู่ห่างๆ แต่ก็ไม่อาจปิดแวงแยมยืมยินดีในดวงตาได้

ตอนนั้นนางรู้ว่าคุณชายลู่รู้สึกลุกตาค้างใจคุณหนู ถ้าทั้งสองได้

แต่งงานกันจะต้องเป็นคู่สามีหนุ่มภรรยาสาวที่รักใคร่ปรองดองกันอย่างแน่นนอน

ใครเลยจะคิดว่าคู่สาวสนากลับต้องมาแยกจากกันเช่นนี้ ไม่ต้องพูดถึงฟูหลันหย่า เพราะแม้แต่แม่นมเช่นนางก็ยังไม่รู้สึกเศร้าหมองเป็นกังวลไปด้วย คิดว่าที่อีกฝ่ายเกิดล้มป่วย เกินกว่าครึ่งคงเป็นเพราะไนใจยังก่อกลุ่มต่อเรื่องนี้เป็นแน่

ฟูหลันหย่าไม่ทันสังเกตว่าแม่นมหลินกำลังคิดสิ่งใดอยู่ นางก็กลับลงไปนอนอย่างเศร้าหมอง จ้องมองม่านกันฝุ่นเหนือศีรษะด้วยสายตาเลือนลอย แล้วพูดขึ้นว่า "แม่นม หนึ่งในเดือนที่ผ่านมา พวกเราไม่ได้รับจดหมายจากภายนอกแม้แต่ฉบับเดียวเลยหรือ"

แม่นมหลินไม่เข้าใจว่าเหตุใดคุณหนูจึงยังครุ่นคิดปัญหานี้ไม่ยอมปล่อยวาง แต่แม่นางจะไม่เข้าใจก็ไม่อาจโกหก จึงตอบขณะที่ปล่อยม่านลงว่า "แม่นมคอยไปสอบถามจากพ่อบ้านวันเว้นวัน ก่อนหน้านี้อีกบอกว่าคุณมีส่งมาอยู่ แต่สองสามวันมานี้กลับไม่ได้รับเลยแม้แต่ฉบับเดียว"

ฟูหลันหย่าได้ยินเช่นนั้นก็ไม่อาจนอนต่อได้อีก นางผุดลุกขึ้นนั่งทันที แล้วถามด้วยสีหน้าจริงจัง "แม่นม กล่องบุผ้าไหมที่ท่านแม่ทิ้งไว้ให้ซักก่อนตายอยู่ที่เรือนตัวเป่าไผ่หรือไม่"

"เหตุใดจู่ๆ คุณหนูจึงถามถึงของสิ่งนี้เล่าเจ้าคะ"

"ข้าคิดถึงท่านแม่ อยากจะขอตุ๊กกล่องที่ว่าสักหน่อย ระบายแม่นมช่วยไปนำมาให้ข้าที่เถิด"

แม่นมหลินคิดว่าคนกำลังป่วยคงจะคิดมากเป็นห่วงมากเป็นธรรมดา มีอาการเพ้อบ้างก็ไม่นับว่าแปลก จึงรีบรับปาก ก่อนลุกขึ้นยืนพลางเดิน

ไปยังเรือนตัวเป่า ล้วงเอากุญแจที่พกดติดตัวออกมาเปิดลิ้นชักลับ จากนั้นหยิบกล่องออกมา เดินกลับมาที่หน้าเตียง

กล่องใบนั้นมีสามชั้น ทั้งในและนอกกล่องล้วนเป็นกลไก ยามประกองไว้ในมือรู้สึกหนักอึ้ง

ฟูลันหยารับกล่องมาเปิดออกจนถึงชั้นล่างสุดอย่างง่ายดาย แล้วหยิบถุงผ้าใบเล็กๆ ออกมาจากนั้นแก้มัดปากถุงออก เทยาลูกกลอนสีขาวดุจหิมะออกมาสองสามเม็ด

"นี่..." แม่มมหลินมองดูฟูลันหย่าอย่างตื่นตะลึงระคนสงสัย หากนางจำไม่ผิด กล่องบุผ้าไหมใบนั้นนอกจากจะมีเทียบยาและตำรับยาโบราณแล้วยังมีถุงผ้าที่บรรจุยาลูกกลอนอีกหลายใบ ไม่รู้ว่ายาลูกกลอนสีขาวนี้สูญหายไปมาจากที่ใด ได้ยินว่าต้องหาซื้อมาด้วยเงินมากมายอยู่ สามารถถอนพิษได้ทุกชนิด ตอนนายท่านตรวจการอยู่ที่นี่ เคยถูกยิงด้วยห่าธนูของชาวอิจันได้รับบาดเจ็บ ธนูดอกนั้นอาบยาพิษไว้ นายท่านจึงมีไข้สูงนานหลายวันล้มป่วยปางตาย โชคดีที่ได้กินยาตัวนี้ นายท่านจึงรักษาชีวิตไว้ได้

ไม่รู้ว่าคุณหนูอยากทำอะไรกันแน่จึงได้นำถุงยานี้ออกมา

ฟูลันหย่าไข่ปลายนิ้วคืบยาเม็ดหนึ่งไว้ มองอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ นางก็หัวเราะ เงยหน้าไปทางแม่มมหลินแล้วเอ่ยว่า "แม่มมไปเอาน้ำมาให้ข้าที่ข้าจะกินยา"

"กินยา?" แม่มมหลินตกตะลึง "นี่จะกินเข้าไปได้หรือเจ้าคะ คุณหนูก็ทราบดี ยาเม็ดนี้เอาไว้ใช้แก้พิษ ต่อให้กินแล้วไม่เป็นอะไรก็ไม่อาจกินสุ่มสี่สุ่มห้าได้"

ทว่าแม่มมหลินกลับเห็นคุณหนูเอานิ้วชี้มาแตะที่ริมฝีปาก ทำสีหน้า

เตือนไม่ให้ส่งเสียง

แม่นมหลินมองดูฟูหลันหย่า จู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึง กดเสียงกระซิบถาม "คุณหนู หรือว่า..."

น้ำเสียงฟูหลันหย่าเปลี่ยนเป็นเย็นชา "สองสามวันมานี้ข้าครุ่นคิด นานแล้ว รู้สึกว่าในจวนมีอะไรไม่ชอบมาพากล แม่นม ตอนนี้ข้าร้อนใจ อยากจะพิสูจน์เรื่องหนึ่งให้แน่ใจว่าที่แท้ข้าฝันร้าย หรือว่า...ถูกรวางยาพิษ"

"ถูกรวางยาพิษ?!" แม่นมหลินมองฟูหลันหย่าด้วยสายตาตกตะลึง พริ้งเพริด พุดอะไรไม่ออกอยู่นาน

เวลานี้เอง จู่ๆ ก็มีคนเร่งรีบมาเคาะประตูห้องด้านใน "คุณหนู! คุณหนูเจ้าคะ! ข้างนอกมีทหารของทางการกองหนึ่งมา บอกว่า...บอกว่า นายท่านของพวกเราต้องโทษ พวกเขาจะเข้ามาสะสางภายในจวน คนพวกนั้นสวมชุดแพรเพียวี่ ดูแล้วเป็นองครักษ์เสื้อแพร พ่อบ้านโจว ทัดทานไว้ไม่อยู่ ตอนนี้เปิดประตูเข้ามาแล้วเจ้าคะ"

องครักษ์เสื้อแพร? คำนี้เสมือนสายฟ้าฟาดดังกึกก้อง สี่หน้าแม่นมหลิน ถอดสี พยายามข่มใจให้สงบแล้วเอ่ยว่า "พุดจาเหลวไหล! นายท่านของ พวกเราเป็นผู้ตรวจการอวินหนานที่ย่องเต๋ทรงแต่งตั้ง ต่อให้มาสะสาง เรื่องคดี ก็ต้องเป็นนายท่านของพวกเราต่างหากที่ เป็นผู้ตรวจสอบผู้อื่น! จะเป็นองครักษ์เสื้อแพรจริงหรือ เกรงว่าเกินครึ่งคงต้องเป็นคนเร่ร่อน ปลอมตัวมา ไปสิ รีบให้พ่อบ้านโจวนำคนรับใช้ขับไล่พวกเขาออกไป อย่าให้คุณหนูต้องพลอยตกอกตกใจไปด้วย"

สาวใช้หลายคนที่อยู่หน้าประตูยังไม่ทันได้ตอบ ข้างนอกก็มีเสียง โหวกเหวกโวยวายดังขึ้นทันที ลานเรือนที่เดิมที่มีเพียงแสงสลัวจู่ๆ ก็สว่างจ้า

เหมือนเวลากลางวัน

ฟูหลันหย่าใจเดินเร็ว ได้ยินเสียงชายหนุ่มดังขึ้นจากด้านนอก "ได้ยินว่าตอนนี้เจ้านายตัวจริงของจวนมีเพียงคุณหนูผู้เดียวใช่หรือไม่ คุณหนูฟูไฉนยังไม่ออกมาอีกแล้ว อย่าโทษว่าพวกเราไม่เกรงใจ จำต้องขอเข้าไปตรวจสอบในห้องแล้ว!"

พ่อบ้านโจวที่อยู่ข้างๆ คอยอ้อนวอน "คุณหนูของพวกเรายังมีได้ออกเรือน พวกเราได้ทำโปรดเห็นแก่ธรรมเนียมจารีตบ้าง"

"ธรรมเนียมจารีต?" ชายผู้นั้นหัวเราะเสียงเย็น "บุตรและภรรยาของขุนนางต้องโทษปฏิเสธรับพระราชโองการ ตามกฎแล้วต้องตัดหัว นี่มันเวลาใดแล้ว ยังไม่รู้จักรักแยกแยะหน้าตาอีก!"

คนที่พูดก็คือหวังซือเจา พอเข้ามาในจวนสกุลฟูได้แล้ว ผิงอวี้ก็นำคนไปที่ห้องหนังสือนอก แต่เขากลับตรงเข้ามาถึงเรือนชั้นใน

แม่นมหลินได้ยินเช่นนั้น ทั้งร่างก็เหมือนตกลงไปในถ้ำน้ำแข็ง พ่อบ้านโจวติดตามรับใช้ข้างกายฟูปิงมานาน ออกเดินทางไปแล้ว นับว่ามีความรู้กว้างขวาง คงไม่ถึงกับแยกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นองค์รัชสี้อแพรตัวจริงตัวปลอม

ในใจฟูหลันหย่ากลับมาสงบนิ่งประคองบึงน้ำอันราบเรียบ ยามเอ๋ยปากพูดก็เหลือเพียงเสียงแหบเบา "แม่นม ไม่ว่าข้างนอกจะเป็นคนหรือผีก็ช่วยข้าสวมเสื้อผ้าก่อนเถอะ"

เดิมที่แม่นมหลินรู้สึกเหมือนฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย พอเห็นคุณหนูไม่ออกอาการลนลานก็เรียกสติที่หายไปกว่าครึ่งกลับคืนมาได้ นางรีบขานรับพลางช่วยฟูหลันหย่าสวมเสื้อหวีผมแต่งตัวด้วยมืออันลั่นเทา

หวังชื่อเจาพูดจบ เห็นว่าห้องหลายห้องเบื่องหน้ายังคงเงียบกริบ ไร้ความเคลื่อนไหวอันใด เขาก็อดรู้สึกสนใจอยากไม่ได้

เขากวาดตามองจากห้องฝั่งตะวันออกไปจรดห้องฝั่งตะวันตก ขณะกำลังคาดเดาว่าฟุหลันหย่าพักอยู่ที่ห้องใดกันแน่ เขาก็พูดขึ้นว่า "พวกเราใช้ไม้ก่อนไปแล้ว ยามนี้ก็จำต้องใช้ไม้แข็ง ในเมื่อบุตรขุนนาง ต้องโทษแข็งขันไม่ยอมรับพระราชโองการ พวกเราก็จำต้องบุกเข้าไปแล้ว!"

พูดยังไม่ทันขาดคำ ห้องฝั่งตะวันออกก็เปิดผางออกทันใด จากนั้น ก็มีคนสองคนเดินออกมา คนที่เดินนำหน้าเป็นหญิงวัยสี่สิบกว่า ข้างหลัง เป็นหญิงสาวอายุราวสิบห้าสิบหกปี...

เมื่อหวังชื่อเจาจับจ้องที่หญิงสาวผู้นั้น เขาก็ไม่อาจเคลื่อนไหวสายตาไปทางอื่นได้เลย

แม้เขาจะอ่านหนังสือมาไม่มาก แต่ก็เคยเรียนบทพรรณนา ความงามที่ใช้ในฉากแสดงความรักมาบ้าง เป็นต้นว่า 'บุปผาบานสะพรั่ง ทั่วเมืองปล้นใจสันไหว' หรือ 'ดวงตาทอประกายดุจสายน้ำ รอยยิ้มงาม เลอล้ำปานบุปผา' กระนั้นเขาก็มารู้สึกว่าบทกวีใดๆ ก็ไม่อาจใช้บรรยาย ความงามน่ารักของหญิงสาวผู้นี้ได้ เพียงเห็นวิญญาณก็แทบมลาย กระตุกคล้ายเหล็กสลายไปจนสิ้น

เนิ่นนานหลังจากนั้นเขาก็กลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น กำลังจะเอ่ยปากพูดกลับได้ยั้งเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านหลังเสียก่อน พอเขาหันไปมองราวกับมีไฟลุกไหม้ขึ้นในใจ แต่เขาก็จำต้องเดินไปรับหน้า "ได้เท่าผิง"

ฟุหลันหย่าเองก็กำลังมองสำรวจหวังชื่อเจาและพวกพ้องของเขา

โดยไม่พูดอะไร เห็นพวกเขาสวมชุดของครีษณะเสื้อแพรของทางการจริง เหวเห็บดาบชี้วุ่น* ที่มองเห็นได้อย่างเด่นชัด ทั้งยังมีท่าทีก้าวร้าวรุนแรง อวดดีราวกับไม่ยี่พระกฎหมายบ้านเมือง เป็นองครักษ์เสื้อแพรที่เพียงชาวบ้านได้ยินชื่อก็พากันอกสั่นขวัญหายจริงๆ เศษเสี้ยวแห่งความหวังที่แอบซ่อนไว้ก่อนหน้านี้ถูกทำลายจนหมดสิ้น นางนึกถึงบิดาว่าบัดนี้ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอย่างไร ริมฝีปากก็ซีดขาว หัวใจเจ็บปวดราวกับมีเข็มทิ่มแทง

ขณะกำลังร้อนใจอย่างมาก จู่ๆ ก็มีชายหนุ่มเข้ามาอีกกลุ่ม ตอนที่เข้ามาคนกลุ่มนี้ราวกับติดปีกดำทะมึนคู่หนึ่งไว้ที่หลัง ถึงกับทำให้ในลานเรือนมีลมหนาวเย็นยะเยือกพัดโชยมาเป็นระลอก

คนที่อยู่หน้าสุดมีเรือนร่างสูงโปร่งกำยำ รูปร่างหล่อเหลา ดูเกลี้ยงเกลา นามองอย่างแท้จริง พอเข้ามาแล้วก็เพียงเหลือบมองพู่หลังหยาดราหนึ่งก่อนจะหันไปพูดกับชายที่มาก่อนด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ที่พยายามรองผู้บัญชาการหวังตรวจยึดทรัพย์ก็ไม่ไปค้นที่อื่น จำเพาะต้องแล่นเข้ามาตรวจค้นในหมู่หญิงสาว พวกข้าต้องตามหาตัวเจ้าตั้งนานกว่าจะพบ"

สีหน้าเหมือนจะแฝงด้วยรอยยิ้ม ทว่าน้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยแววเย้ยหยันกระตบกระเทียบ

* ดาบชี้วุ่น แปลตรงตัวว่าปักวสันต์ เป็นดาบประจำตัวขององครักษ์เสื้อแพรในสมัยราชวงศ์หมิงโดยเฉพาะตัวดาบแคบยาวและโค้งเล็กน้อย น้ำหนักเบาปราดเปรียว

3

สีหน้าหวังซื้อเจาบูดบั้งทันที ยังคงเอ่ยอย่างตื้อดิ่ง "เป็นที่ขบขันของ
ได้ทำผิงแล้ว แม้ข้าน้อยยังอ่อนด้อยประสบการณ์ แต่ก็รู้ว่าเรือนชั้นใน
เป็นแหล่งช่องสุ่มของพวกคนชั่ว ก่อนหน้านั้นเคยได้รับคำสั่งให้ตรวจยึด
ทรัพย์สินมาหลายครา ล้วนค้นเจอหลักฐานสำคัญในการกระทำผิดของ
ขุนนางต้องโทษได้ที่เรือนชั้นใน ข้าน้อยเกรงว่าบุตรเฒ่าของผู้กระทำผิด
จะถูกซ่อนอะไรไว้ จึงจำเป็นต้องมาตรวจค้นที่เรือนชั้นในเป็นที่แรก"

"อ้อ" ในดวงตาดำมืดวี่มีแววถากถาง แต่ก็ยังแสร้งทำเป็นพยักหน้า
อย่างจริงจัง "รองผู้บัญชาการหวังพูดได้มีเหตุมีผล แต่ถ้าข้าจำไม่ผิด
คดีของฟู่ปิงและบุตรชายผ่านการไต่สวนของสามตุลาการ* แล้วมีหลักฐาน
เอาผิดแน่นหนายากจะปฏิเสธ มีข้อกล่าวหายาวเหยียดสิบกว่าข้อหา
เพียงพอให้ทั้งพ่อทั้งบุตรชายถูกโบยในศาลได้ร้อยกว่าก คดีที่มีหลักฐาน

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจจกร มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน
โดยเฉพาะ

รัดกุมแน่นหนาเพียงนี้ พวกเราแค่มาทำตามระเบียบปฏิบัติก็พอ โยต้องใจร้อนเพียงนี้ด้วย ที่เจ้าร้อนใจดังมีไฟมาเผาเผาจนถึงกับต้องตรงดิ่งเข้ามาในเขตเรือนชั้นในเช่นนี้ เป็นเพราะเจ้าคิดว่าขุนนางต้องโทษหลบหนีออกจากคุกหลวงมาได้ แล้วมาซ่อนตัวอยู่ในเรือนชั้นในแห่งนี้?"

หวังซื้อเจอถูกไล่ต้อนจนพูดไม่ออก

ฟูหลันหย่าได้ยินแล้วก็มือเท้าเย็นเฉียบ ทั้ง 'หลักฐานเอาผิดแน่นหนาจนยากจะปฏิเสธ' 'ถูกใบยในศาล' 'คุกหลวง'...แต่ละคำมีต่างจากสายฟ้าฟาดกระหน่ำใส่หูของนางจนอื้ออึ้ง

นางรู้แต่แรกแล้วว่าสองปีมานี้บิดาทำงานในราชสำนักอย่างยากลำบาก และรู้ว่าชีวิตการเป็นขุนนางนั้นมีขึ้นก็ย่อมมีลง ผันผวนปรวนแปรไม่แน่นอนเป็นเรื่องปกติ แต่นางไม่คิดเลยว่าบิดาผู้เปรียบเสมือนไม้สูงใหญ่ที่แตกกิ่งก้านสาขาอันเขียวชอุ่มในราชสำนักจะล้มครืนลงอย่างไม่ทันตั้งตัวเช่นนี้

"พวกท่าน..." แม้รู้ว่าความหวังมีไม่มาก แต่ฟูหลันหย่าก็ยังหาโอกาสพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้งระคนสั่นเครือ "หนึ่งไม่มีพระราชโองการสองไม่มีหนังสือกล่าวโทษ แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกท่านมีจิตใจที่แสรังปลอมแปลงแต่งตัวเป็นทหารของทางการ"

คำพูดนี้ของนางเห็นได้ชัดว่าเป็นแค่ความพยายามอย่างสิ้นหวัง อาศัยเพียงคำเรียก 'องครักษ์เสื้อแพร' ที่ผู้คนหวาดผวา เกรงว่าโจรผู้ร้ายที่หาญกล้าพอจะปลอมแปลงแต่งกายเป็นองครักษ์เสื้อแพรคงยังไม่เกิดมา

ผิงอวี่ได้ยินเช่นนี้ ในที่สุดก็หันมามองฟูหลันหย่าเต็มตา เห็นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของนางดูงามน่ารัก รูปโฉมดูสะอาด คิดแล้วคงเป็นบุตรี

ที่ฟูปีงรักถนอมไว้ในมือรากับไข่มุกล้ำค่าผู้นั้นนั่นเอง

เวลานี้แม้สีหน้านางจะซีดเผือดราวกระดูก แต่ก็ยังหยัดร่างเหยียดตรง เป็นสง่า พุดจาจะฉานมีไหวพริบอย่างหาได้ยากยิ่ง มิเสียทีที่เป็นบุตรของสกุลฟู

ผิงอวี่หัวเราะอย่างหยาบหยัน ล้วงพระราชโองการออกจากเอดด้วยท่าที่คร้านๆ แล้วพุดว่า "ฮ่องเต้มีรับสั่งลงมา ฟูปีงไม่เห็นราชสำนักในสายตา ใช้อำนาจแสงหาผลประโยชน์ส่วนตน มีความผิดสมควรประหาร บัดนี้ให้จงจำไว้ในคุกหลวงชั่วคราว รอการไต่สวนยืนยันโทษ แล้วจึงให้ลงโทษประหาร มีพยานบุคคลช่วยยืนยันว่าฟูปีงสมคบคิดกับชาวอี้มีใจเป็นปฏิปักษ์ หมัดลั่นความภักดี เนื่องจากคดีนี้พัวพันกับผู้คนมากมาย ฮ่องเต้จึงมีรับสั่งเป็นพิเศษให้พวกข้ามาตรวจค้นหาหลักฐาน แล้วนำตัวบุตรขุนนางต้องโทษเข้าเมืองจึงแจ้งไปรอรับการไต่สวน"

เขาพุดจบ โดยไม่รอให้ฟูหลันหยาดตอบก็หันไปโบกมือให้บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชา ร้องดังเสียงเยือกเย็น "มัวแต่ยืนอึ้งอยู่ได้ รีบทำงานสิ!"

เหล่าองครักษ์เสื้อแพรต่างรีบขานรับคำสั่ง ชักดาบชี้วูซุนออกมาอย่างพร้อมเพรียงแล้วกระจายกำลังกันออกไปดูสายน้ำไหลหลาก

ฟูหลันหยารู้สึกเพียงแผ่นดินผืนฟ้ากำลังพลิกผันแปรปรวนอย่างรุนแรง โชคยังดีที่แม่นมหลินตาไวมือไวรีบเข้ามาช่วยประคองนางไว้ได้ทัน จึงไม่ล้มกลิ้งตกจากบันไดลงไปเสียก่อน

สกุลฟูเป็นขุนนางมาหลายปี ย่อมมีทรัพย์สินเงินทองมากอยู่ การตรวจยึดสิ่งของดำเนินไปถึงครึ่งค่อนคืนหลัง และยังไม่มีความว่าจะ

หยุดพัก

เพื่อป้องกันมิให้สมาชิกสกุลฟู่ฉวยโอกาสช่วงซุลมุนหลบหนีไปหรือพยายามฆ่าตัวตาย ผิงอวี่จึงให้ผู้ใต้บังคับบัญชาสองสามคนนำฟู่หลันหย่าและบรรดาคนรับใช้ของสกุลฟู่มาอยู่รวมกันที่ลานเรือน แล้วคอยควบคุมตัวไว้อย่างแน่นหนา

เหล่าคนรับใช้เห็นว่าเจ้านายหมดหวังจะรอดแล้ว ส่วนใหญ่จึงรู้สึกหดหู่หมดอาลัยตายอยาก คนที่อายุน้อยหน่อยหน่อย เมื่อไม่รู้ว่าชะตาชีวิตหลังจากนี้จะเป็นเช่นไรก็พากันแอบร้องไห้ไปหลายรอบ

แม่หมหลินเองก็อยากจะร้องไห้เช่นกัน แต่พอเห็นสีหน้าฟู่หลันหย่าไม่สู้ดี เกรงว่าหากอีกฝ่ายต้องลมราตรีอันหนาวเหน็บจะล้มป่วยไปอีก ช่วงขณะนั้นจึงไม่สนใจจะมาพำร่ำบ่นถึงชะตากรรมของตนเอง รีบนำเสื้อคลุมกันลมที่ติดมือมาห่มให้ฟู่หลันหย่าพลางโอบกอดนางร่ำไห้เสียบๆ

ในบรรดาคนที่ถูกควบคุมตัวไว้ในลานเรือนมีเพียงพ่อบ้านโจวที่เป็นบุรุษ เพราะเขามีตำแหน่งพิเศษในจวนสกุลฟู่จึงไม่ต้องถูกกักตัวไว้ที่ลานด้านหน้าพร้อมกับเหล่ายามรักษาการณ์และคนงานชายอื่นๆ

เขาย่อมไม่อาจปล่อยอารมณ์ตนเองให้ร้องไห้คร่ำครวญเชกเช่นสตรี แต่ด้วยรู้สึกอัดอั้นจึงทอดถอนใจไม่หยุดพลางยกชายแขนเสื้อขึ้นซับขอบตาที่แดงเรื่อเป็นครั้งคราว

ขณะพ่อบ้านโจวกำลังทอดถอนใจอย่างรวดร้าว จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงฟู่หลันหยาดังแว่วมา "ท่านอาโจว ข้ากระหายน้ำ ท่านช่วยไปขอน้ำจากพวกเขามาได้หรือไม่"

พ่อบ้านโจวเงยหน้าขึ้นมองอย่างประหลาดใจก็เห็นฟู่หลันหย่า

กำลังมองดูเขาอยู่เงียบๆ

สายลมราตรีพัดมาตามโถงทางเดิน ทำให้โคมไฟได้ฉายแสงขึ้นไหว
ใบหน้าผู้หญิงหันหน้าต้องแสงโคมไฟ ประเดี๋ยวก็สว่างจำประเดี๋ยวก็
หุบหรี่ สีหน้าดูสงบนิ่งผิดปกติ แวตลิ่งล้าดูบ่นว่า พ่อบ้านใจมีรู้เลย
ว่านางมองดูเขาเช่นนี้มานานเพียงใดแล้ว

เขาบังเกิดความรู้สึกกลัวกลัวจน อ้าปากจะพูดแต่ไร้เสียง สุดท้าย
ก็ได้แต่พยักหน้ารับปากด้วยท่าทางกระอักกระอัก "เอ่อ อาใจจะไปบอกให้"

พ่อบ้านใจรู้ว่าแม้องค์กระษัตริย์จะได้รับมอบหมายให้มาจับกุมคน
แต่ก่อนจะมีการตัดสินใจตั้งชื่อหานายท่านจนเป็นที่แน่นอน องค์กระษ
ัตริย์ยอมไม่กล้ากระทำการหยาบเหี้ยมใดๆ ต่อสมาชิกตระกูลที่เป็นหญิง
โดยเฉพาะคุณหนูในห้องหอ ไม่ต้องพูดถึงน้ำซามเดี๋ยวนะเลย กระทั่งอาหาร
การกินในแต่ละมื้อระหว่างเดินทางกลับเมืองจึงเจือจางน้ำ องค์กระษัตริย์ยอม
ยอมไม่กล้าทำสะเพร่าให้เกิดข้อผิดพลาดแน่

องค์กระษัตริย์ที่ยืนอยู่ใกล้พวกเขามากที่สุดน่าจะเพิ่งเข้ารับตำแหน่ง
ได้ไม่นาน ใบหน้ายังดูอ่อนเยาว์ น่าจะยังอ่อนต่อโลก หลังฟังคำขอแล้ว
จึงหันมามองผู้หญิงหันหน้าครั้งหนึ่ง แค้นนั้นสองแถมของเขาก็ร้อนผ่าวทันที
รีบเดินออกไปหารื้อกับองค์กระษัตริย์เสียอีกคนอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ช้าก็นำกาที่
ใส่น้ำชาเต็มเปี่ยมกับชุดถ้วยน้ำชามาให้

พ่อบ้านใจรับมาพาลงขอบอกขอบใจเป็นการใหญ่

แม่นมหลินรินชาใส่ถ้วยแล้วส่งให้ผู้หญิงหันหน้า

ผู้หญิงหันหน้าจิบอีกหนึ่ง พงเผยหน้าขึ้นก็เห็นสาวใช้ไม่น้อยกำลังแอบมอง
เงียบๆ แวตลิ่งบอกว่ากระหายน้ำเช่นกัน คงเป็นเพราะถูกกักตัวไว้ครั้งก่อนนี่

ปากคอย่อมแห้งผากกันนานแล้ว แต่ยังคงระวังตัวว่าต้องแยกแยะระหว่าง
นายกับบ่าว จึงไม่กล้าล้ำเส้นตามอำเภอใจ

ฟูหลันหย่าจึงให้แม่นมหลินรินน้ำชาแจกจ่ายทุกคน นอกจากนี้ยัง
รินน้ำชาให้แม่นมหลินกับพ่อบ้านใจด้วยตนเอง ยกถ้วยน้ำชาสูงขึ้นให้พวกเขา
ฝืนยิ้มเอ่ยว่า "แม่นม ท่านอาโจว หลังจากคืนนี้ไป พวกเรานายและบ่าวคง
สิ้นวาสนากันแล้ว"

แม่นมหลินขอบตาแดงเรื่อขึ้นทันที พ่อบ้านใจวงกลับชะงักไปเล็กน้อย
แล้วพูดด้วยท่าทางอึกอัก "ไยคุณหนูจึงพูดเช่นนั้น นายท่านยังไม่ถูกตัดสิน
ว่าทำผิดเสียหน่อย ใ้ว่าจะหาทางพลิกคดีไม่ได้ ไม่แนว่าคุณยังไม่ทันจะ
ไปถึงเมืองจิงเจิง นายท่านอาจได้กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมแล้วก็เป็นได้"

ฟูหลันหย่าไม่พูดอีก เพียงมองดูเขาเติมน้ำชาเต็มถ้วยจนหมด แล้ว
จู่ๆ ก็พูดขึ้น "ท่านอาโจว ถ้าข้าจำไม่ผิด ท่านมาอยู่จวนสกุลฟูของเราได้
ยี่สิบปีแล้ว ที่ผ่านมาท่านคอยจัดการธุระการงานมากมายของจวนไม่ได้
พักทั้งกลางวันกลางคืน ลำบากท่านแล้ว"

สีหน้าพ่อบ้านใจหนึ่งค้างไปทันใด ก่อนรับขอโทษขอโพย "คุณหนู
ยกย่องบ่าวเกินไปแล้ว คุณหนูก็คงทราบว่าย้อนนั้นบ่าวมาเป็นบ่าวสกุลฟู
ได้อย่างไร ปีนั้นแม่น้ำเว่ยเกิดอุทกภัย โรคระบาดแพร่ไปในหมู่ชาวบ้าน
ตามริมฝั่งแม่น้ำ หากมิใช่ท่านหาทางป้องกันไว้ได้ทันกาลด้วยการ
แจกจ่ายยาหม้อป้องกันโรคระบาด เกรงว่าบ่าวคงป่วยตายนานแล้ว ชีวิต
อันต่ำต้อยของบ่าวมีหรือจะยืนยาวมาได้อีกหลายปีเช่นนั้น ว่ากันตามจริง
แล้ว ชีวิตครึ่งหนึ่งของบ่าวเป็นนายท่านช่วยเหลือไว้ไยต้องพูดถึงความลำบาก
ด้วยเล่า"

ฟูลันหย่าจ้องมองพ่อบ้านโจวตาเซมิ่ง แม้ได้ยินเขาพูดอย่างหนักแน่น
สีหน้าโศกเศร้าดูสมจริง ทว่าแวตกลับเห็นได้ชัดว่าวาวโรจน์เป็นประกาย

นางรู้สึกเจ็บแปลบในอก จู่ๆ ก็หัวเราะขึ้นมา เหลือบมององครักษ์
เสื้อแพรที่กำลังยื่นจีบซาอยู่ได้ร่มไม้ไม่ไกลนัก แล้วพูดเรื่อยเปื่อยคล้าย
กำลังพูดคุยเล่น "ท่านอาโจว ท่านควรจะรู้ ช่วงนี้ข้าเอาแต่ฝันร้าย ให้หมอ
มาดูหลายคน เปลี่ยนเตียงบาก็หลายเตียง แต่ไม่เห็นจะดีขึ้นเสียที ใจข้า
เศร้าหมองยิ่งนัก รู้ว่าท่านพ่อและพี่ชายยุ่งกับงานทางการ ไม่อาจให้พวกเขา
เป็นห่วงได้ จึงส่งข้าไปหาท่านลุงที่เมืองซู๋ อยากให้เขาช่วยแนะนำหมอดี
ที่เก่งกาจให้สักสองสามคน ไหนเลยจะรู้ ส่งจดหมายไปแล้วกลับไม่ได้
ข่าวคราวอะไร หนึ่งเดือนมานี้ไม่ได้รับจดหมายตอบกลับจากท่านลุง
สักฉบับ..."

พูดถึงตรงนี้ จู่ๆ นางก็หยุดพูด เพียงจ้องมองพ่อบ้านโจวอย่างเงิบงัน
ได้ยินนางพูดเช่นนี้แล้ว สีหน้าเขาก็ไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่บ่อย นางเงิบไป
ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ท่านอาโจว ปกติท่านเป็นผู้ดูแลเรื่องจดหมายและ
การติดต่อต่างๆ ทั้งหมดของจวน จวนพวกเรากับภายนอกขาดการติดต่อกัน
นานนับเดือน ท่านคงทราบกระมังว่ามีสาเหตุจากอันใด"

แม้มมหลินคอยฟังอยู่ด้านข้างด้วยความสงสัย นางรู้มาตลอดว่า
คุณหนูเป็นคนที่ไม่ยอมใช้ชีวิตไปวันๆ อย่างไม่รู้เรื่องราวใด ในเมื่อครุ่นคิด
แต่เรื่องภายในจวนขาดการติดต่อกับโลกภายนอก ย่อมต้องคิดหาวิธี
ไขความให้กระจ่าง แต่ไม่รู้เหตุใดจึงตั้งใจวิธีถามตรงๆ จากพ่อบ้านโจว
เช่นนี้

แม้มมหลินพลันนี้ถึงคำพูดก่อนหน้าของฟูลันหย่าที่พูดกับนาง

ตอนเพิ่งตื่น จึงเกิดความคิดหนึ่งขึ้นในหัวทันที รีบหันไปมองพ่อบ้านโจว ด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

ฟูหลันหยากลับเอาแต่จ้องมองพ่อบ้านโจวโดยไม่หันไปทางอื่น นางค่อยๆ พูดขึ้นว่า "นอกจากเรื่องขาดการติดต่อทางจดหมายแล้ว ยังมีอีกเรื่อง ที่ข้าไม่เข้าใจ นั่นก็คือเรื่องที่ข้าเอาแต่ฝันร้าย ว่ากันตามจริง เดิมทีข้าคิดว่า เป็นเพราะลมปรวนในกระเพาะอาหารติดขัด การล่ำเลียงธาตุอาหารแปรปรวน ขอแค่กินยาบำรุงสักสองสามเที่ยวแล้วพักฟื้นสักระยะหนึ่ง ก็คงหาย ใครเลยจะรู้ตอนที่ข้าฝันร้ายเมื่อสองวันก่อนจึงได้รู้แจ้งในฝันนั่นเอง ว่าที่ข้าเอาแต่ฝันร้ายติดๆ กันที่แท้ก็มีสาเหตุ"

พ่อบ้านโจวได้ยินแล้วสีหน้าก็ยังไม่แปรเปลี่ยน เขาเพียงยิ้มน้อยๆ เหยยว่า "เป็นเช่นนี้ช่างตลก ในเมื่อหาสาเหตุพบแล้ว โรคฝันร้ายของคุณหนู คงจะหายดีในไม่ช้า"

ฟูหลันหยาส่ายหน้าพลางทอดถอนใจ "จะว่าเช่นนั้นก็ได้ ฝันของข้า ออกจะเหลวไหลเลอะเทอะเกินไป ถึงกับฝันเห็นท่านแม่พูดกับข้าว่าที่ข้า ฝันร้ายไม่ใช่เพราะป่วยไข้ แต่เป็นเพราะมีคนวางยา ท่านอาใจว่าเหตุใด จึงได้มีคนมาวางยาข้าเล่า ท่านว่านี่เหลวไหลหรือไม่"

นางพูดไปน้ำเสียงก็ทุ้มต่ำลง สีหน้าท่าทางดูไม่แตกต่างจากยามปกติ องค์กรก็เสียแพรหลายคนที่ยื่นมองอยู่ไม่ไกลก็คิดได้ว่าพวกเขาสองนายบ่าว เพียงพูดคุยเรื่องทั่วไปเท่านั้น จึงไม่ได้คิดอะไรมาก

พ่อบ้านโจวได้ยินคำพูดนี้สีหน้าก็ต่างจากเครื่องเคลือบชั้นดีที่มี รอยแตกร้าว ในที่สุดก็แปรเปลี่ยนเป็นเหยเก ทว่านี่ไม่ใช่เพราะเขาว่าวุ่น จนเผยพิรุณออกมา...

พ่อบ้านใจอยู่ในजनसकुलपुनानแล้ว เขาย่อมรู้สึกใจคอฟูหั่นหย่า เป็นอย่างดี รู้ว่านางเป็นคนที่เฉลียวฉลาดเหนือใคร ไม่เคยทำอะไรโดย ไร้จุดมุ่งหมายมาก่อน คำพูดนี้ดูเหมือนพูดไปอย่างนั้นเอง ทว่าแต่ละคำ ล้วนมีความนัยซ่อนเร้น ฟังแล้วถึงกับสั่นคลอนจิตใจ

เขาคิดไม่ถึงเลยสักนิด ทั้งที่คืนนี้ประสบเหตุร้ายถึงเพียงนี้ แต่ ฟูหั่นหย่าก็ยังสามารถคลำเครือไปหาแดง* คาดเดาจนล่วงรู้ความจริง ส่วนใหญ่ได้

ฟูหั่นหย่าเห็นสีหน้าที่แปรเปลี่ยนของพ่อบ้านใจอย่างชัดเจนก็รู้สึก เหมือนเลือดลมในอกตีกลับ ความโกรธแค้นเหมือนไอน้ำที่พวยพุ่งออกมา จากกันบึ้งหัวใจ นางจำต้องกัดฟันแน่นจึงจะรักษาสีหน้าให้เป็นปกติได้ ก่อนจะหัวเราะอย่างเย็นชา...คงไม่ต้องมอບยาถอนพิษเม็ดนั้นให้แล้ว

ผ่านไปครู่หนึ่ง นางก็พูดขึ้นเบาๆ "ท่านอาใจ ชำรู้ว่าท่านติดตาม ท่านพ่อมาหลายปี ท่านพ่อปฏิบัติต่อท่านเป็นอย่างดี ดูแลท่านดุจดังคนใน ครอบครัว ยังเคยสอนให้ท่านรู้หนังสือ ไม่ทราบที่ท่านเคยได้ยินนิทาน ที่เล่าเกี่ยวกับหนูไฮในสมัยจีนหรือไม่ ท่านพ่อของข้าเป็นผู้เที่ยงธรรม ไม่ยอมอ่อนข้อให้สิ่งผิด ทุกครั้งที่เล่าเรื่องคนเจ้าเล่ห์เยี่ยงหนูไฮก็มักจะ พูดว่า...นับแต่โบราณมาจนถึงบัดนี้ พวกเราความซื่อสัตย์รักดี ละทิ้ง คุณธรรม มีเพียงจุดจบเดียวเท่านั้นคือ..."

นางหัวเราะเบาๆ แล้วชะโงกเข้ามาใกล้พ่อบ้านใจ เผยริมฝีปาก น้อยๆ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาที่ได้ยินเพียงแค่นางกับเขาว่า "ตาย"

พ่อบ้านใจพลงันมีสีหน้าเขียวคล้ำ ผุดลุกขึ้นยืนทันที

* คลำเครือไปหาแดง เป็นสำนวน หมายถึงค้นหาสืบเสาะจากเบาะแสไปเรื่อยๆ จนค้นพบความจริง

4

องค์รักษ์เสื้อแพรหลายคนที่อยู่ด้านข้างเห็นท่าทางพ่อบ้านโจว ดูแปลกพิกลเช่นนี้ก็พากันซักถามออกมาแล้วตะคอกสั่ง "ใครสั่งให้ลุกขึ้นยืน! รีบนั่งลงไป! พวกข้าได้รับมอบหมายให้มาจัดการความเรียบร้อย ผู้ใดกล้า ขัดขึ้น สามารถตัดสินเจ้าฐานเป็นกบฏได้ทันที!"

ในเวลานั้นหวังชื่อเจากับผิงอวี้ก็เข้ามาในลานเรือนพоди เห็น พ่อบ้านโจวเกิดขัดแย้งกับผู้ใต้บังคับบัญชาของพวกเขา สีหน้าหวังชื่อเจาก็แปรเปลี่ยนเล็กน้อย รีบเดินเข้าไปหมายยับยั้งพ่อบ้านโจว

แต่ไม่รู้ว่าพ่อบ้านโจวเห็นสิ่งใดที่น่าหวาดผวากันแน่ สองตาเขาจึง จ้องมองไปข้างหน้า ไม่ได้ยินเสียงตะคอกที่ข้างหู เพียงชั่วพริบตาารวกับ เขาได้เห็นภาพตรงหน้าอย่างชัดเจน ร่ม่านดาพลันหดตัวลงทันใด ร่างทั้งร่าง สั่นทrem ถอยหลังกรุดติดๆ กันหลายก้าว

คนที่เหลือเห็นสีหน้าพ่อบ้านโจวดูหวาดกลัวเช่นนี้ก็พากันขนลุกเกรียว

มองตามสายตาของเขาไปข้างหน้า กลับเห็นเพียงแสงจันทร์เจิดจ้า
ส่องลงมาในลานเรือน ดอกไม้ใบหญ้าต้องลมส่ายไหวสงเสียดงชูๆ
นอกจากนี้ก็ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ

"เร็วเข้า! จับตัวเขามา!" หวังชื่อเขาเห็นพ่อบ้านใจมีท่าทางแปลกพิกล
เกรงว่าจะเกิดอาการสติวิปลาสเฉียบพลันแล้วอาจเปิดปากพูดอะไรที่
ไม่ควรพูดออกมา เขาจึงไม่พูดสิ่งใดให้มากความอีก จึงเดินเข้าไปแล้ว
เงื้อมมือพุ่งเข้าหาพ่อบ้านใจ

ผิงอวี่เห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ แฉวตาก็รีบไหว มองดูหวังชื่อเขาจาก
ทางด้านหลัง ท่าทีคล้ายครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

พ่อบ้านใจราวกับไม่รู้ตัวว่าคมดาบของหวังชื่อเขาและพวก
ผู้ได้บังคับบัญชาของอีกฝ่ายกำลังพุ่งเข้ามาใกล้จากทางด้านหลังแล้ว
เขายังคงเอาแต่จ้องมองไปข้างหน้าแน่นิ่ง สีหน้าหวาดผวาชื่นเรื่อยๆ จน
บิดเบี้ยว โดยไม่รอให้หวังชื่อเขาและองครักษ์เสื้อแพรคนอื่น ๆ เข้ามาใกล้
ก็ร้องเสียงประหลาดออกมาครั้งหนึ่ง แล้วตะโกนอย่างโหยหวนว่า "อย่า!
อย่าเข้ามา!"

จู่ๆ พ่อบ้านใจก็มีพละกำลังมหาศาลขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ แม้จะ
มีเพียงมือเปล่า แต่กลับปิดคมดาบชีวชนของหวังชื่อเขาและพรรคพวก
ออกไปด้านข้างอย่างแรงได้ ไม่ช้าก็ตะกายหนีสุดชีวิต ดวงตาแดงก่ำ
ดูราวโรจน์ ก้าวพรวดๆ เร่งฝีเท้าไปข้างหน้าราวกับคนเสียสติ วิ่งไปก็
หันกลับมามองอย่างหวาดผวา ปากร้องตะโกนไม่หยุดราวกับว่าข้างหลัง
มีผีร้ายไล่ตามมาเอาชีวิต

แต่วิ่งไปได้ไม่ไกลนักพ่อบ้านใจก็เหมือนถูกคนขัดหมัดเข้าใส่

จนชวนเซแล้วโงเงงล้มลงคุกเข่า เขาเจ็บปวดจนต้องกุมหน้าอกไว้ ตะเกียกตะกายจะลุกขึ้นยืน ทว่าร่างกายกลับสิ้นกระดูกอย่างแรงหลายครั้ง ไม่ช้าก็กลับไปคุกเข่า ก่อนร่างจะร่วงไปนอนแน่นิ่งตัวแข็งกับพื้น ไม่ขยับเขยื้อน อีกต่อไป

ฟูลันหยาเห็นดังนั้นก็ถอนหายใจเฮือกравกับหมดสิ้นเรี่ยวแรง ปาดเหงื่ออยู่เฉยๆ อาศัยจังหวะที่ทุกคนพุ่งความสนใจไปที่ร่างพ่อบ้านโจว ยกชายแขนเสื้อมาบังไว้แล้วค่อยๆ ดัดผงยาที่ซ่อนไว้ในซอกเล็บทิ้งลงพื้น ที่ละน้อยๆ

นิ้วมือของนางสิ้นเทา หัวใจเต้นโครมครามไม่หยุด ถึงจะไม่นึก เสียใจแม้แต่น้อย แต่พอคิดว่าเพิ่งฆ่าคนด้วยมือตนเองไป นางก็ยังรู้สึก เหมือนในท้องมีบางอย่างพลุ่งขึ้นมาจนอยากจะอาเจียน

หลายวันก่อนหน้านั้น หลังตระหนักได้ว่าคนในจวนขาดการติดต่อกับ ผู้คนภายนอกแล้ว นางก็รู้สึกเคลือบแคลงใจในตัวพ่อบ้านโจว เพราะเขา อยู่ในจวนสกุลฟู่มาหลายปี ได้รับความไว้วางใจจากท่านพ่อเป็นอย่างมาก การงานทั้งหลายของจวนส่วนใหญ่ล้วนต้องผ่านมือเขา นอกจากเขาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดทำให้จวนสกุลฟู่กลายเป็นเกาะโดดเดี่ยวได้อีก

ที่น่าแปลกยิ่งกว่าก็คือหลังจากที่นางเริ่มป่วย เดิมคิดว่าพ่อบ้านโจว จะเชิญท่านหมอเจิงมาตรวจรักษาอาการป่วยให้ เพราะท่านหมอเจิง เป็นหมอผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองชวีจี้ ทั้งยังคุ้นเคยกับบันทึกการตรวจรักษา ของนางมากที่สุด เขามาตรวจด้วยตนเองคงจะสามารถออกเทียบยา จนรักษานางให้หายได้ ใครเลยจะรู้พ่อบ้านโจวกลับไปเชิญหมอแปลกหน้า มาแทน ท่านหมอเจิงไม่เคยได้ปรากฏตัวที่จวน

นางสงสัยใคร่รู้จึงได้ถามพ่อบ้านใจกว้างหนึ่ง เขากลับบอกว่า
ท่านหมอจึงหลบไปอยู่ชนบทเพื่อหนีภัยจากพวกคนเร่ร่อนแล้ว ระหว่างนี้
ไม่อยู่ในเมืองเป็นการชั่วคราว

นางไม่ได้รับจดหมายจากบิดา พี่ชาย และท่านลุง ทั้งยังไม่ทราบ
ข่าวคราวใดๆ ของเรื่องราวภายนอกจากคนข้างกาย วันทั้งวันล้วนอยู่แต่
ในจวน ต้องทุกข์ทรมานจากอาการฝันร้าย

วันนั้นจู่ๆ นางก็นึกถึงตำรายาที่เคยอ่าน ตำรานั้นอยู่ในห้องหนังสือ
ของบิดา ได้จากหมอที่เดินทางผ่านมามอบไว้ให้ ในนั้นบันทึกว่ามียาพิษ
ที่ออกฤทธิ์ช้าชานานหนึ่ง แม้พิษไม่ได้ร้ายแรงถึงแก่ชีวิต แต่จะทำให้มี
อาการฝันร้ายในตอนกลางคืน กลางวันขวัญผวาอยู่ไม่สุข เป็นเช่นนั้น
นานไปอาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้

จะว่าไปแล้วก็ช่างสอดคล้องกับอาการป่วยของนางมากจริงๆ

คืนนี้หลังจากต้องตื่นขึ้นจากความฝันอย่างขวัญผวา จู่ๆ นางก็
ตระหนักได้ว่าตอนที่ฝันร้ายครั้งแรก เป็นคืนที่สองนับจากวันที่บิดาได้รับ
พระบัญชาให้เดินทางกลับเมืองจึงจึงพอดี ตอนนั้นนางตั้งใจว่าจะพา
แม่หมอลินและคนรับใช้เดินทางไปหาท่านลุงที่เมืองสู่ แต่เพราะอาการ
ฝันร้ายทำให้ยามกลางวันจิตใจนางหวาดผวามิเป็นสุข จึงทำให้การ
เดินทางต้องล่าช้าออกไป

เวลาที่เริ่มมีอาการป่วยนี้เกิดขึ้นอย่างบังเอิญเกินไป คิดดูให้ละเอียด
แล้วไม่น่าเชื่อเอาเสียเลย รวากับว่ามีใครที่คิดจะกักตัวนางให้อยู่แต่
ในจวน และจงใจทำให้นางฝันร้ายโดยไม่ให้เป็นที่น่าสงสัย

หลังจากปะติดปะต่อเหตุการณ์ประหลาดต่างๆ ทั้งหลายในจวน

เข้าด้วยกันแล้ว นางก็อดคิดไม่ได้ว่าพ่อบ้านใจถูกใครบงการมา และเขามีจุดมุ่งหมายใดกันแน่จึงได้ลงมือทำเช่นนี้

หากเป็นฝีมือเขาจริงๆ เช่นนั้นเรื่องที่บิดาและพี่ชายถูกคนวางแผนคิดร้ายย่อมเกี่ยวข้องกับเขาด้วยไม่มากก็น้อย อย่างไรก็ตามเขาก็มีฐานะเป็นคนรับใช้ผู้ภักดีของบิดา ติดตามรับใช้มานานหลายปีเพียงนี้ไม่มีใครทราบถึงซุ่มก่าลังอำนาจของบิดาได้กระจ่างแจ้งเท่าเขาอีกแล้ว หากคิดจะเล่นงานบิดาของนาง พ่อบ้านใจย่อมถือเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมจะซื้อตัวมากที่สุด

เมื่อครู่ขณะนางอาศัยช่วงเวลาทีรินน้ำชาลอบวางยาพ่อบ้านใจก็ได้ซ่อนยาถอนพิษไว้ในชายแขนเสื้อด้วย ลึกๆ ในใจนางยังมีความหวังอยู่ หวังว่าทุกอย่างจะเป็นเพียงความเข้าใจผิด พ่อบ้านใจเป็นท่านอาใจที่ซื่อสัตย์ภักดีไว้ใจได้ ไม่เคยถูกผู้ใดซื้อตัว และไม่เคยสมคบคิดกับผู้อื่นมาทำร้ายบิดาของนาง

แต่พู่หลันหย่าไม่คิดเลยว่าพ่อบ้านใจจะเผยพิรุณออกมารวดเร็วปานนี้ ที่ยิ่งทำให้นางคาดไม่ถึงก็คือผงยาพิษที่ท่านแม่ทิ้งไว้ในกล่องบุผ้าไหมจะมีฤทธิ์ร้ายกาจเพียงนี้ เหมือนมีฤทธิ์ทำให้ประสาทหลอนอีกด้วย...

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ทำให้เหล่าคนรับใช้ตกอกตกใจอย่างมาก นอกจากเสียงฝีเท้าองครักษ์เสื้อแพรซึ่งมาตรวจดูศพของพ่อบ้านใจและเสียงเสื้อผ้าเสียดสีกันดังสวบสาบแล้ว ก็ไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ อีกเป็นเวลานานทีเดียว

พู่หลันหย่าทางหนึ่งแสรังแสดงอาการหวาดผวาลนลาน กุมมือ

แม่นมหลินไว้แน่น แต่อีกทางก็ลอบสังเกตสิ่งต่างๆ ไม่ปล่อยให้ตลาดสายตา
แม้เพียงชั่วขณะเดียว

หวังชื่อเจามาถึงข้างศพพ่อบ้านโจวเป็นคนแรก เขากะชากผม
พ่อบ้านโจวให้แหว่งหน้าขึ้น พอดูจนแน่ใจว่าคนผู้นี้ตายแล้ว สีหน้าเขาก็
ดีขึ้นมาก

เดิมทีผิงอวี่กำลังจะรีบเดินเข้าไปที่ศพพ่อบ้านโจวเช่นกัน แต่พอ
เหลือบเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของหวังชื่อเจา เขาก็ตกใจ พลอยให้ชะลอ
ฝีเท้าลงด้วย

หวังชื่อเจายังตรวจดูสภาพศพซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วลุกขึ้นพูดกับผิงอวี่
"ได้เท่าผิง คนผู้นี้ตายอย่างน่าประหลาดนัก ดูแล้วเหมือนหัวใจวายตาย"

แม่นมหลินโอบกอดฟูหลันหย่าแน่นขึ้นอย่างเงียบๆ นางตื่นตระหนก
จนเหงื่อซึมออกมื่อแล้ว เนื่องจากได้ยินอีกฝ่ายพูดคุยกับพ่อบ้านโจว
เมื่อครู่ได้อย่างชัดเจน นึกรู้ว่าการตายของพ่อบ้านโจวน่าจะเกี่ยวข้องกับ
คุณหนูอย่างไม่อาจสลัดพ้น จึงกลัวว่าองค์กรภัยเสื้อแพรจะเกิดสงสัยในตัว
ฟูหลันหย่าขึ้นมา

ทว่าฟูหลันหย่ายังคงดูสงบนิ่งเช่นเดิม นางจัดการติดผิงยาพิษ
ออกไปจนหมดแล้ว ในตัวมีเพียงยาลูกกลอนถอนพิษที่มารดาทิ้งไว้ให้
ถุงหนึ่ง ต่อให้ถูกองค์กรภัยเสื้อแพรตรวจพบความผิดปกติก็ยังบอกได้ว่า
เป็นยาลูกกลอนใช้รักษาโรค แม้ตอนอยู่ในห้องนางจะเพ่งก้นยาเม็ดนี้
เข้าไป แต่หากเข้าตาจนจริงๆ ถึงต้องกินยาอีกครั้งต่อหน้าพวกเขาก็
ไม่เป็นไร เพราะยาตัวนี้นอกจากมีฤทธิ์เย็นอยู่บ้างก็ไม่เป็นอันตรายอันใด
แต่น่าเสียดายที่มารดาทิ้งผิงยาพิษไว้ในกล่องบุผ้าไหมน้อยไป

สักหน่อย เมื่อครุ่นใช้เล่งงานพ่อบ้านใจไปจนหมด ผงที่ติดในซอกเล็บก็
ติดทิ้งลงพื้นจนหมดแล้ว มิเช่นนั้นระหว่างเดินทางไปเมืองจิงเจิงนางอาจ
ได้ใช้ยาพิษนี้ยามเข้าตาจนก็เป็นได้

ผิงอวี่ยังยืนอยู่ที่เดิม จ้องมองร่างที่นอนตะแคงของพ่อบ้านใจ
สีหน้าสับสนงุนงงอย่างยากจะให้เห็น ต่อให้ช่วงหลายปีที่ผ่านมาจะเคย
พบพานเรื่องประหลาดบนศพนักโทษไม่น้อย ผิงอวี่ก็ยังไม่อยากจะเชื่อ
เพราะจากมุมมองของเขา จะมองอย่างไรท่าคุกเข้าตายของพ่อบ้านใจ
ก็เหมือนตายเพื่อชดใช้ความผิด

เขาเดินไปถึงข้างศพก็คุกเข่าลง แล้วก็ลงมองสำรวจใบหน้าของ
พ่อบ้านใจ เห็นสองตาของศพยังเบิกโพลงด้วยความหวาดผวาสูดซัด
จนลูกตาแทบกลืนออกนอกเบ้า สีหน้าดูซีดเผือดราวกับว่าตายเพราะ
ตกใจกลัวจนขวัญกระเจิง

พอเข้าไปใกล้ ทันใดนั้นเขาก็ได้กลิ่นขมบริเวณจมูกศพ เขานึกหน้า
ทันที

ฟุหลันหย่าจับตาสังเกตทุกอากัปกิริยาของผิงอวี่อยู่เงียบๆ

สีหน้าหวังซื้อเขาไม่สู้ดี เขาเคยทำคดีน้อยใหญ่มามาก ไม่ว่าจะ
ลักษณะการตายจะแปลกประหลาดพิสดารเพียงไรก็เคยเห็นมาไม่น้อย
เห็นผิงอวี่นั่งจ้องอยู่นานไม่พูดอะไรหัวใจก็กระตุกบพลางชะงักหน้า
เข้าไปดมกลิ่นด้วย "ก่อนหน้านั้นไม่เห็นมีกลิ่นนี้เลย คนผู้นี้ไม่ใช่ตายเพราะ
หัวใจวายหรือกริ หรือว่าถูกพิษจนตาย"

ถูกพิษ? ในจวนเกิดเสียงฮือฮิงขึ้นทันที ผู้ใดอาจหาญทำเรื่องเช่นนี้กัน
ถึงขั้นกล้าวางยาฆ่าคนภายใต้การจับจองขององค์กรรักษาสื่อแพร่

ผิงอวีไม่ออกความเห็นอะไรทั้งสิ้น เขาลุกขึ้นหันไปมองคนในสกุลฟู่
แววตาสำรวจตรวจสอบน่าขนลุกขนพองยิ่งนัก

"ใต้เท้า" องค์รักษ์เสื้อแพรสองสามคนที่ก่อนหน้านี้ยกน้ำชามาให้
คนสกุลฟู่เดินเข้ามาแล้วเอ่ยว่า "เมื่อครูนี้อ่านใจขอชาภาหนึ่งมา
แบ่งให้คนรับใช้สกุลฟู่ดื่ม ตัวเขาเองก็ดื่มไปด้วยหนึ่งด้วย ใต้เท้า ถ้านักโทษ
ถูกรวางยาพิษจนตาย ยาพิษนั้นเป็นไปได้อหรือไม่ว่าจะถูกใส่ลงในน้ำชา"

ผิงอวียกกาน้ำชาขึ้นมาดู แล้วรับถ้วยชามาดื่มดูที่ละถ้วยจนครบ
เพียงรู้สึกว่าการลิ้มนั้นจางเกินไปจนไม่อาจแน่ใจได้จึงส่งคืนให้ผู้ใต้บังคับบัญชา
แล้วหันกลับมา ค่อยๆ กวาดตามองไปยังเหล่าคนรับใช้สกุลฟู่

"ใต้เท้า" หวังชื่อเจาเหลือบมองไปยังฟูลั้นหย่าอย่างคล้ายไม่ได้
ตั้งใจ จู่ๆ ก็พูดขึ้นมา "ถ้าหากมีการวางยาพิษจริง ยานี้ก็น่าจะยังอยู่ในตัว
คนผู้นั้น จะให้ค้นตัวหรือไม่"

ผิงอวีไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ "ก็จริง ในเมื่อทุกคนล้วนอยู่ที่นี้ ก็ตรวจค้น
ให้เรียบร้อยเถอะ"

พอพูดเช่นนี้ คนรับใช้ในลานเรือนก็มีสีหน้าท่าทางที่หวาดกลัว
ขึ้นอีกหลายส่วน เหล่าองค์รักษ์เสื้อแพรชานรับคำสั่ง กำลังจะนำตัว
คนรับใช้ที่นั่งกระจัดกระจายอยู่ในลานเรือนเข้าไปห้องด้านข้างที่ว่างอยู่
เพื่อจะได้ตรวจค้นเป็นรายคนได้สะดวก แม่นมหลินก็พูดขึ้นด้วยเสียง
ลั่นเครือ "ใต้เท้าทุกท่าน คุณหนูของพวกเราปกติแล้วเป็นผู้รู้หนังสือ
รู้หลักธรรมเนียม แม้แต่มัดสักรตัวยังไม่อาจตัดใจบิให้ตาย ย่อมไม่อาจ
ฆ่าใครได้ นอกจากนี้หลายวันก่อนยังล้มป่วยอยู่หลายวัน สุขภาพยังไม่
แข็งแรงดี..."

หวังซื่อเจาจะยั้มอยู่ในใจ ภายนอกยังคงมีสีหน้าแข็งขื่นย่นยัน จะทำตามระเบียบ จึงพูดตบตบแน่นมหลินว่า "พ่อบ้านโจวเพิ่งจะตาย อย่างไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด เมื่อครุ่นนี้คุณหนูของเจ้าก็อยู่ในลานเรือนด้วย หากไม่ตรวจค้นให้ทั่ว ไม่แน่ว่าคนทำผิดอาจยังมีอาพิชติดตัวอยู่ไม่อาจรู้ได้ว่าใครจะเป็นผู้โชคร้ายรายต่อไป"

พูดพลางผลึกแน่นมหลินออกไปอย่างหมดความอดทน โผเข้าไปคว้าข้อมือบอบบางของฟูหลันหย่า แม้จะอยู่ใต้แสงจันทร์สลัว ทว่าผิวเนื้อที่ลำคอและข้อมือซึ่งเผยออกมาของนางก็ยังดูขาวผ่องราวกับอัญมณี จนเขาอดใจไม่สัมผัสไม่ได้

ฟูหลันหยารู้สึกได้แต่แรกแล้วว่าคนผู้นี้ใช้สายตาเหมิเกริมมองนาง อย่างมิได้ยำเกรง พอมาอยู่ใกล้ๆ จึงเห็นว่าดวงตาคู่นั้นมีแววเห็นกระหาย อย่างยากจะปิดบัง นางพลันรู้สึกโมโห รีบถอยหนีก้าวหนึ่ง ก่อนหน้านั้น ก็เตรียมคำพูดกันด่าไว้ในใจเสียยี่ดียว ประจวบเหมาะแล้วที่จะนำมาใช้ ประณามหยามเหยียดหวังซื่อเจา

ผิงอวี่ที่อยู่อีกด้านเห็นหวังซื่อเจาหันหันพลันแล่นเช่นนั้น ตอนแรก เขาก็เลิ่กคิ้วประหลาดใจ ก่อนลอบยั้มหยันแล้วโพล่งขึ้นว่า "ช้าก่อน!"

หวังซื่อเจาชะงักทันที เขาหันไปมองผิงอวี่อย่างจุนโกรธระคนงุนงง สงสัย

ผิงอวี่ตีหน้าเคร่งขรึมแล้วชี้ไปยังฟูหลันหย่า พูดอย่างไม่รีบไม่ร้อน ว่า "คุณหนูฟูผู้นี้ ข้าจะค้นตัวนางด้วยตนเอง"

5

หวังซื้อเขาได้ยืนเช่นนั้นก็ตกตะลึง พอได้สติก็รู้สึกเสียหน้าอย่างรุนแรง ยิ่งไม่ไหวกว่าเดิม

ถ้าเขาจำไม่ผิด แม้ผิงอวี่จะเป็นคนเจ้าเล่ห์ที่มักซ่อนดาบไว้ในรอยยิ้ม แต่ก็มิใช่คนที่ลุ่มหลงในอิสตรี

เมื่อก่อนบรรดาองค์กรักซ์เสื่อแพรเคยไปร่วมสำราญด้วยกัน ข้างกายล้วนเต็มไปด้วยหญิงสาว มีเพียงผิงอวี่ที่เอาแต่พูดคุยว่าเริงสนุกสนานน้อยครั้งมากที่จะยอมให้มีสาวงามมาคอยอยู่เป็นเพื่อนรำสุรา

เนื่องจากผิงอวี่ทำอะไรล้วนไม่เปิดเผยความรู้สึก แรกๆ เขาจึงยังไม่รู้สึกว่ามีผิดแปลกอะไร แต่พอนานวันเข้าความเคลือบแคลงใจก็ยิ่งพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ ถึงกับแอบคาดเดาว่าผิงอวี่มีความชื่นชอบที่ไม่อาจเปิดเผย ยามคิดเช่นนั้นเขายังนึกได้ใจไม่น้อย

บัดนี้ผู้ตรวจการกำลังมีอำนาจ คำพูดของเหล่าผู้ตรวจการสามารถ

ฆ่าคนได้ หากนำเรื่องที่ว่านี้ไปพูดต่อ ไม่น่าจะสามารถระงับมิชวี่
ลงจากตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพรในคราวเดียวกันได้
แล้วตัวเขาจะได้ขึ้นรับตำแหน่งแทน

เขาร้อนใจอยากพิสูจน์ว่าสิ่งที่คาดเดานั้นเป็นจริง จึงขอยืมกำลังคน
ที่เก่งกล้าจากสำนักบูรพา* ของผู้เป็นอาให้ออกไปสืบข่าว หลังจาก
รวบรวมข่าวสารอยู่ครึ่งปี จึงได้ทราบว่าที่ปิ่นซีผิงโหวถูกถอดออกจาก
ตำแหน่งและโยกย้ายไปกินทุรกันดาร มิชวี่ซึ่งเป็นบุตรชายคนเล็กของ
ซีผิงโหวก็พลอยถูกเนรเทศไปยังเมืองเซวียนผู้ด้วย และถูกกระทำการ
หลู่เกียรติเป็นอันมาก

ตอนนั้นเผ่าหว่าล่า** ของเหมิงกู*** ภายใต้การบัญชาของถ่านบูชาน
ผู้เสริมสร้างกองทัพจนเข้มแข็ง คอยก่อกวนที่ชายแดนอยู่เนืองๆ เมือง
เซวียนผู้เป็นชัยภูมิของแนวหน้า ย่อมต้องเป็นจุดที่ถูกโจมตีก่อน

มีครั้งหนึ่ง ถ่านบูชานรวบรวมกำลังพลทหารม้าหลายพันนายบุก
จุโจมเซวียนผู้ในยามวิกาล หลังผ่านศึกยาวนานตลอดคืน เขาก็จับตัว
เชลยศึกไว้ได้หลายสิบคน ตอนนั้นมิชวี่ซึ่งถูกเนรเทศมาก็เป็นทหารราบ
อยู่ในค่ายใหญ่เมืองเซวียนผู้และไปทำศึกที่แนวหน้าด้วย จึงโชคร้าย
กลายเป็นหนึ่งในเชลยศึก

ถ่านบูชานให้ส่งตัวเชลยศึกกลับไปเผ่า แล้วทำการคัดเลือกคนที่
ยังอ่อนเยาว์และรูปโฉมใช้ได้ด้วยตนเอง จากนั้นส่งตัวไปให้แก่แม่หมอ

* สำนักบูรพา เป็นหน่วยสืบราชการลับในสมัยราชวงศ์หมิงที่มีหน้าที่เป็นผู้คุมอำนาจใหญ่ หน้าที่หลักคือการ
สอดส่องความเคลื่อนไหวของขุนนางและราษฎรที่อาจเป็นภัยต่อราชสำนักเพื่อรายงานตรงต่อจักรพรรดิ
มีอำนาจเหนือองครักษ์เสื้อแพร

** หว่าล่า หรือออยรัต (Oirats) เป็นชาวมองโกลกลุ่มหนึ่งทางตะวันตก

*** เหมิงกู หมายถึงเผ่ามองโกล

ผู้หนึ่งที่ติดตามกองทัพบา

แม่หมอผู้นี้เป็นคนมีวิชาเก่งกาจที่มีชื่อเสียงของเผ่าเหอซัวเท่อ* มีความสามารถในการดูดวงดาวและทำนายโชคชะตา สามารถทำนายทายทักเคราะห์หามยามร้าย นางถือเป็นผู้ที่ถูกแย่งชิงตัวมากที่สุด ในหมู่ชาวเหมิงกุ่ ซึ่งถ่านปู้ชานต้องพยายามอย่างมากกว่าจะดึงตัวนาง มาใช้งานได้

ภายใต้การชี้แนะของแม่หมอผู้นี้ ถ่านปู้ชานสามารถรวบรวมเผ่าต่างๆ ที่กระจัดกระจายออกไปได้ไม่น้อยจนเป็นปึกแผ่น กำลังพลมีมากขึ้นเรื่อยๆ ภายหลังจึงได้บุกโจมตีเมืองหน้าด่านทั้งเซี่ยนผู่และจี้โจว มีหลายครั้งที่จูโจมแบบไม่ให้ทันตั้งตัวจนได้รับชัยชนะอยู่หลายครั้ง โดยอาศัยสภาพอากาศที่แปรปรวนผิดปกติ เช่น ฝนลูกเห็บ หรือไม้กัพายุ่ฝนฟ้าคะนอง

ถ่านปู้ชานได้รับชัยชนะอันหอมหวานจึงยิ่งมองว่าแม่หมคือ ยอดฝีมือแห่งยุค ตั้งใจนางเป็นคนโปรด แม่หมอผู้นี้อยู่ในกองทัพบา ถ่านปู้ชานมาหลายปี แม้มีฐานะสูงส่งแต่กลับไม่ละโมภในทรัพย์สมบัติ ทั้งไม่อดอ้างตนตามอำเภอใจ นางมีความซื่อซอบเพียงอย่างเดียวก็คือ ลุ่มหลงการเรียงสวาทในยามค่ำคืนกับคนหนุ่มหน้าตาดีเพื่อฝึกฝนศาสตร์ ลี้กลับ โดยเฉพาะชายหนุ่มชาวฉงหยวน

ดังนั้นทุกครั้งที่ถ่านปู้ชานออกรบ เมื่อใดที่จับเชลยศึกได้ก็ล้วน ส่งไปให้นางคัดเลือกถึงกระโจม ตอนนั้นผิงอวี้ก็เป็นหนึ่งในเชลยที่ถูกส่งไป เขามีอายุเพียงสิบห้าปีเท่านั้น เพราะรูปโฉมหล่อเหลาจึงเป็นที่ต้องตาของ

* เหอซัวเท่อ (Khoshut) เป็นเผ่าย่อยเผ่าหนึ่งของหว่าล่า

แม่หมอ

แม่หมอผู้นี้อายุสี่สิบกว่าแล้ว รูปร่างอ้วนสูงใหญ่ ยามร่วมอภิรมย์
นางชื่นชอบที่จะมัดชายหนุ่มไว้กับเก้าอี้

คราวนี้ผิงอวี้อยอมไม่เป็นข้อยกเว้น

กว่าคนรับใช้ที่รออยู่ด้านนอกจะได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวผิดปกติ
ที่ข้างในแล้วพากันบุกเข้ามาก็เห็นผิงอวี๋หลุดจากพันธนาการได้ตั้งแต่
เมื่อใดไม่รู้ กำลังรื้อหมัดเข้าใส่แม่หมอที่เปลือยกายล่อนจ้อนอย่าง
โหดเหี้ยมทั้งที่ร่างกายท่อนบนของเขาเองก็ยิ่งเปลือยเปล่า

ดวงตาของผิงอวี๋แดงก่ำ รื้อหมัดอย่างแรงจนร่างอ้วนจ้ำม่ำขาวผ่อง
ของแม่หมอสั่นกระเพื่อมไปตามแรงหมัด นางหวีดร้องด้วยความเจ็บปวด
สภาพร่อแร่จนแทบจะเหมือนเศษผ้าเก่าๆ

เรื่องน่าประหลาดพิเรนทร์นี้เกิดขึ้นกะทันหัน ชาวเผ่าหว่าล่าไม่น้อย
ยังจดจำได้จวบจนบัดนี้ราวกับว่าเรื่องนี้เพิ่งเกิดขึ้นอย่างไรรออย่างนั้น

หลังจากนั้นผิงอวี๋ก็อาศัยช่วงซุลมุนชิงกระบี่มาฆ่าฟันพวกคนรับใช้
ตายไปหลายศพ แล้วขโมยม้าที่ผูกไว้หน้ากระโจม กระโดดขึ้นหลัง
ห้อยตะป๋งไปถึงหน้าค่ายในจิตใจเดียวจนเกือบจะหนีออกไปนอกค่ายได้

ถ่านปู้ซานทราบเรื่องก็โกรธเกรี้ยว รีบนำคนไปล้อมจับเด็กหนุ่มที่
เหิมเกริมผู้นั้น พอจับได้ก็มัดเขาไว้กับเสาไม้หน้าคอกสัตว์ แล้วลงแค้น
อย่างแรงด้วยตนเองนับหลายสิบที

โชคดีที่คืนนั้นนางงูลู่แม่ทัพผู้ทำหน้าที่รักษาการณ์ค่ายทหารที่
เขวียนผู่ นำกำลังพลเข้าจู่โจมเผ่าของถ่านปู้ซานพอดี จึงช่วยชีวิตผิงอวี๋
และเชลยศึกทั้งกลุ่มเอาไว้ มิเช่นนั้นผิงอวี๋คงตายในค่ายทหารของถ่านปู้ซาน

ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว มีหรือจะรอดชีวิตมาช่วยอดีตฮ่องเต้ออกจากค่ายทหาร
ที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ในอีกสองปีให้หลัง รวมทั้งช่วยบิดาผู้มียศเป็นซีผิงโหว
ให้กลับคืนสู่ตำแหน่งได้

หวังซือเจาได้ยินเรื่องราวน่าเหลือเชื่อนี้ก็แอบเยาะหยันอยู่นาน ใคร
จะคาดคิดว่าได้ทำผิงผู้นำเกรงขามที่เคยมีอดีตที่ยากจะรับได้เช่นนี้
อยู่ช่วงหนึ่งด้วย

เขากระหายใคร่รู้ยิ่งนักว่าสถานการณ์ตอนนั้นของผิงอวีและแม่หม่อ
ในกระโจมเป็นเช่นไร คิดแล้วคงน่าจะ 'หวาดผวา' อย่างยิ่ง มิเช่นนั้น
จะทำให้ผิงอวีรังเกียจการเข้าใกล้หญิงสาวมาจนถึงบัดนี้ได้หรือ

คิดถึงตรงนี้หวังซือเจาก็มองผิงอวีด้วยความเคลือบแคลงระคน
กลุ่มโกรธ เมื่อครู่ตอนที่เขาพูดแทบไม่ยืมออกมา ดูไม่เห็นจะสนใจในตัว
ผู้หญิงหน้าตาสะกด

จุ๋ หวังซือเจาก็นึกถึงอีกเรื่องที่เป็นไปได้ พลันบังเกิดความระแวงขึ้น
ในใจ หรือว่าผิงอวีจะสงสัยเรื่องที่เกิดกับพ่อบ้านโจว

เขารับนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ พ่อบ้านโจวตายอย่างฉับพลัน
คำพูดที่จะเผยออกไปยังไม้ทันได้เอ่ยสักคำ คงไม่ได้เผยพิรุณอะไรออกไป
กระมัง

แต่ว่า...ถ้าคนผู้นี้ถูกวางยาพิษจริงๆ คนที่ลงมือจะเป็นใครไปได้เล่า

เขากวาดตามองคนที่อยู่ในลานเรือนอย่างรวดเร็ว สายตามองไป
ยังเรือนร่างสาวงามข้างๆ ผู้มีเรือนผมดำขลับและดวงตาเจิดจ้าอย่าง
อดไม่ได้ เพียงชั่วครู่ก็แอบนึกกับตนเองว่าคิดมากเกินไป นางเป็นสาวน้อย
บอบบางอ่อนแอออกปานนี้ ต่อให้ใจกล้าบ้าบิ่นสักเพียงใดก็คงไม่กล้า

ฆ่าคนแน่

ฟูหลันหยามองดูผิงอวี่เดินเข้ามาหาอย่างเย็นชา แล้วพูดขึ้นทันที "ได้เท่าผิง แม้คดีของบิดาและพี่ชายข้ากำลังไต่สวนอยู่ แต่ยังไม่ได้ตั้งข้อหาออกมาเป็นที่แน่ชัด ตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ หากยังไม่ได้ตั้งข้อหา พวกท่านก็ไม่ได้รับอนุญาตให้กระทำการหมิ่นใด ๆ ต่อบุตรและภรรยาของขุนนาง นี่เป็นข้อที่หนึ่ง ข้อที่สอง เมื่อครู่ตอนที่พ่อบ้านของข้าตายกะทันหัน ในลานเรือนมีคนของท่านอยู่ด้วยไม่น้อย ทุกคนในที่นี้ล้วนแต่เป็นผู้ต้องสงสัย เหตุใดท่านไม่ตรวจค้นตัวผู้ใด ๆ บังคับบัญชาของท่านก่อนเล่า ไฉนจะลงมือตรวจค้นพวกข้าซึ่งเป็นเพียงสตรีที่ไร้อาวุธในมือ"

ผิงอวี่ได้ฟังคำพูดอันเฉียบแหลมของนางก็หัวเราะด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน "ไม่เสียที่ที่เป็นบุตรของฟูปิง รู้จักพูดจาจะฉานไม่ต่างจากบิดาของเจ้าเลย แต่สำหรับองค์รัชสีเสื่อแพรวอย่างข้า ไม่ว่ากระทำการสิ่งใดก็จะถูกรายงานต่อฮ่องเต้ผู้เดียวเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องพูดจากับผู้อื่นให้มากความ จำเป็นต้องอธิบายให้คุณหนูฟูฟังด้วยหรือ"

แม่นมหลินอ้วนนอนอยู่ข้างๆ ทั้งน้ำตา "ได้เท่า คุณหนูบ้านบ่าวยังมีได้ออกเรือน ไฉนจะปล่อยให้ชายหนุ่มมาแตะต้องตรวจค้นตามเนื้อตัวได้ นางรู้หนังสือและยึดถือจรรยา หากคิดไม่ตกจนตัดช่องน้อยแต่พอตัวเพราะเรื่องนี้ ได้เท่าคงไม่อาจหาคำอธิบายดีๆ ให้กับทางราชสำนักได้"

ผิงอวี่จับต้องเพียงฟูหลันหย่า "ดูท่าแล้วแม่นมผู้นี้ของเจ้ายังไม่ค่อยรู้ธรรมเนียมขององค์รัชสีเสื่อแพรวอย่างแจ่มแจ้งเท่าใดนัก ขอเพียงตามมา

อยู่ในกำมือพวกเรา แค่นี้ชีวิตรอดนั้นก็ไม่ง่ายแล้ว ต่อให้อยากตาย ก็เกรงว่าจะยากยิ่งกว่า トラบโดที่ข้าไม่อนุญาต คุณหนูบ้านเจ้าถึงอยากตาย ก็ตายไม่ได้ คุณหนูฟูเป็นคนฉลาดคงไม่ต้องพูดให้มากความ หากยังทำตัว ยิ่งยากอีก ข้าจะไม่เกรงใจว่าต้องตรวจค้นตัวเจ้าต่อหน้าผู้คนแล้ว"

แม่นมหลินตกใจจนต้องเงยปาก กลัวว่าผิงอวีจะทำให้คุณหนูต้อง อับอายต่อหน้าผู้คน สีหน้าจึงหวาดหวั่น ได้แต่กลืนน้ำตาไม่กล้าพูดอะไร อีกแล้ว

ฟูหั่นหยาสู้สายตากับผิงอวีอยู่เงียบๆ ดวงตาที่สงบนิ่งราวกับ บึงน้ำเยือกเย็นของนางค่อยๆ ราวโรจนีราวกับมีประกายไฟเล็กๆ ปะทุขึ้น สองดวง

ผิงอวีมองดูนางอย่างเฉยชา ไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่น้อย

หลังจากนั่งเงียบไปนาน ในที่สุดฟูหั่นหยาก็เข้าใจว่าตนเองไม่มีอะไร ไปต่อรองเขาได้ จึงหันหลังแล้วเดินไปยังห้องด้านข้างที่ใช้ในการตรวจค้น

หวังซื่อเจาได้แต่มองดูผิงอวีเฝ้ามือไพล่หลังแล้วเดินตามฟูหั่นหย่า เข้าไปในห้อง ในใจกรุ่นไปด้วยความเดือดดาล ได้แต่หวังว่าโรคไม่ชอบ เข้าใกล้สตรีของผิงอวีจะไม่หายได้เองโดยไม่ต้องใช้ยารักษา เพราะหาก สาวงามที่หาได้ยากยิ่งอย่างฟูหั่นหย่าตกเป็นของผิงอวีไปเสียก่อน เขามั่นใจว่ามาเสียเที่ยวหรอกหรือ

เดินไปพลางฟูหั่นหยาก็พยายามขบคิดอย่างหนักไปพลาง สุดท้าย จึงนึกเรื่องหนึ่งที่บิดาเคยเล่าให้ฟังได้

สองปีก่อน ตอนที่อดีตฮ่องเต้ไปพักแรมที่ค่ายทหารรักษาการณ์

เมืองเซวียนผู้ ทหารฝ่ายถ่านบูชานลอบเข้ามาวางเพลิงพอดี พระองค์ รอดชีวิตมาได้โดยได้รับการช่วยเหลือจากบุตรชายคนเล็กของซีผิงโหว ที่ขณะนั้นเป็นทหารซึ่งถูกเนรเทศมายังเซวียนผู้ พอดีต้องได้หนีรอด มาได้ก็ยกย่องเขาว่าทั้งกล้าหาญและรู้จักการวางแผน จึงสอบถาม เรื่องราวชีวิตของเขา ไม่รู้ว่าบุตรชายของซีผิงโหวผู้นั้นตอบคำถามไป ว่าอย่างไรกันแน่ พอดีต้องได้ฟังแล้วก็ปลาบปล้มเป็นอันมาก ไม่เพียงคืนตำแหน่งให้ซีผิงโหว ยังมีพระราชโองการเรียกตัวบุตรชาย คนเล็กของเขากลับเมืองจิงเจิง และให้เข้ารับการฝึกฝนในค่ายพลอุจวิน*

ถ่านางจำไม่ผิด...ซีผิงโหวก็มีแซ่วผิง

จำได้ว่ายามที่บิดาเอ่ยถึงบุตรชายคนเล็กของซีผิงโหวก็มักจะชื่นชม บอกว่าแม้เขาจะประสบเหตุพลิกผันครั้งใหญ่ก็ยังไม่ละทิ้งปณิธาน สู้สุดส่าหมีมานะบากบั่นต่อความยากลำบาก สุดท้ายถึงขั้นฟื้นฟูกลับมา เห็นได้ว่ามิใช่คนดัดดาน

แต่น่าเสียดาย เนื่องจากนางไม่ยอมข้องเกี่ยวกับองค์รัชสีเสื่อแพร เพราะชื่อเสียงที่เล้าลือกันมา จึงไม่เคยใส่ใจว่าใครในหมู่องค์รัชสีเสื่อแพร กำลังรุ่งโรจน์หรือตกอับ จนถึงบัดนี้ก็ไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตและ ความเป็นไปของผู้บัญชาการหน่วยองค์รัชสีเสื่อแพรสักนิด แต่หาก บุตรชายคนเล็กผู้นั้นของซีผิงโหวคือไต้เท้าผิงที่อยู่ตรงหน้า คงต้องพูดว่า ศัตรูคู่แค้นมักจะหลีกกันไม่พ้นจริงๆ เพราะการที่ซีผิงโหวสูญเสียตำแหน่งไป ก็เนื่องมาจากบิดาของนางซึ่งยามนั้นอยู่ในตำแหน่งราชเลขาธิการเป็น ผู้ฟ้องร้องกล่าวโทษ ทำให้พวกเขาถูกเนรเทศไปไกลถึงเมืองเซวียนผู้

* ค่ายพลอุจวิน (ห้าทัพ) หนึ่งในสามค่ายใหญ่ของราชวงศ์ซ่งราชวงศ์หยวน ประกอบด้วยทหารม้าและ ทหารราบ

มิน่าเล่า ยามที่เราเอยถึงบิดาของนางจึงเต็มไปด้วยท่าที่ถากถาง
ดูแคลน

ฟูหลันหยายิ้มอย่างขมขื่น อะไรที่เรียกว่าหลังคารั่วชำรุดยังตก
ทั้งคืน* ยามนี้นางได้ประสบพบเจอกับตัวแล้ว

ภายในห้องปิดหน้าต่างและประตูสนิท จดตะเกียงไว้เพียงดวงเดียว
แสงดูสลัวราง นางเดินเข้าไปหยุดยืนนั่งตรงกลางห้อง หันกลับมามองดู
ผิงอวี่ซึ่งอยู่ข้างหลังห่างออกไปหลายก้าวอย่างเงิบๆ นางรู้ดี สิ่งที่เกิดขึ้น
ในคืนนี้เป็นเพียงการเริ่มต้น ถ้าบิดาไม่อาจพลิกคดีได้จริงๆ ต่อไปก็ไม่ว่า
ว่านางจะต้องเผชิญกับการถูกระงับหมายหมั้นให้ต้องอับอายอีก
มากเพียงใด ถึงอย่างนั้นนางก็ไม่เคยคิดจะยอมแพ้ ยิ่งไม่ยอมมหาทาง
จบชีวิตตนเองไปอย่างสิ้นหวัง ขอเพียงบิดายังมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งวัน อาจจะ
หาหนทางพลิกคดีได้

แต่หากตายไป...นั่นก็เท่ากับไม่เหลืออะไรเลย

ผิงอวี่กวาดตามองการตกแต่งภายในห้อง ก่อนจะเดินมาอยู่ต่อหน้า
ฟูหลันหย่า เอามือไพล่หลังแล้วก้มมองนาง เห็นฟูหลันหยามองเขา
ด้วยสายตาหวาดระแวงก็กระตุกมุมปาก ก่อนจะยื่นมือไปคว้าข้อมือ
ฟูหลันหย่าไว้ ทว่าเขาไม่เหมือนกับหวังซือเจา เพราะเขายังรู้จักจับข้อมือนาง
โดยใช้ชายแขนเสื้อกันไว้ชั้นหนึ่งเพื่อเลี่ยงสัมผัสผิวกายของนางโดยตรง

ฟูหลันหย่าถอยกรูดแล้วแต่ก็ยังหลบไม่พ้น ในใจฟูหลันกรุ่นโกรธ
ร่างก็พลอยสั่นสะท้านตามไปด้วย

* หลังคารั่วชำรุดยังตกทั้งคืน หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

6

จนถึงบัดนี้ฟูหลันหยาก็ไม่นึกเสียใจที่ลงมือสังหารพ่อบ้านโจว
ประการแรกการเดินทางไปเมืองจิงเฉิงคราวนี้หนทางยังอีกยาวไกล
นางตัวคนเดียวไร้ที่พึ่ง พ่อบ้านโจวถูกซื้อตัวไปแล้ว ขึ้นยังปล่อยให้อยู่
ข้างกายก็ไม่ต่างกับมึงพิษซุ่มรอจะจู่โจม สุดท้ายจะกลายเป็นภัย
กับตนเองได้

ประการที่สอง พ่อบ้านโจวมีฐานะเป็นคนรับใช้คนสนิทของบิดา
ย่อมจะรู้เรื่องราวที่เป็นความลับของบิดาอย่างละเอียด พอไปถึงเมืองจิงเฉิง
แล้ว หากเขาเปลี่ยนใจหันมาแวงกัdbิดาของนางโดยอ้างตัวว่าเป็นคนรับใช้
ในบ้าน เกรงว่านางคงไม่อาจพลิกคดีของบิดาได้อีกแล้ว

ดังนั้นหลังจากนางแน่ใจว่าตนเองจะไม่ทิ้งพิรุณให้ถูกจับได้จึงไม่ลังเล
ที่จะลงมือ

แต่เมื่อนางต้องมาถูกบุรุษแปลกหน้าจับข้อมือเริ่มตรวจค้นตัวจริงๆ

ในที่สุดขวัญกล้าและความสุขุมก็ดูเหมือนจะพังทลาย ความรู้สึกน้อยใจ และโศกเศร้าประดังขึ้นมาปนปนในอกจนนางรู้สึกคลื่นเหียน

เดิมทีผิงอวี่พุ่งความสนใจไปที่มือของฟู่หลันหย่า จู่ๆ ก็รู้สึกได้ว่า ที่ฝ่ามือมีความเคลื่อนไหวเล็กน้อย เขาจึงโน้มหน้าแล้วกวาดตามองใบหน้าของนาง ก่อนจะเห็นว่านางมีสีหน้าซีดขาว ปากแห้งแฉะคล้ายกำลังสะกดกลั้นอาการหวาดกลัวเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

"กลัวหรือ" เขายิ้มมุมปากพลางก้มหน้าลง ดึงนิ้วมือของนางมาจ่อไว้ที่จมูกตนเองแล้วสูดดมกลิ่น จริ่งดังคาด แม้กลิ่นจะจางลงมากแล้ว แต่ยังคงพอได้กลิ่นขมของยาจางๆ อยู่ เป็นกลิ่นแบบเดียวกับที่อยู่บนศพของพ่อบ้านโจว

เขาเงยหน้าขึ้นมองฟู่หลันหย่าทันที รู้สึกประหลาดใจด้วยไม่คิดว่าจะเป็นนางจริงๆ

เดิมทีคิดว่าบุตรีที่ฟู่ปิงรักยิ่งผู้นี้นอกจากใบหน้าที่งดงามแล้วก็ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากหญิงสาวทั่วไป ไม่คิดเลยว่านางจะใจกล้าถึงเพียงนี้ ไม่เพียงฆ่าคนได้อย่างแนบเนียนภายใต้การจับตามองของพวกเขา หลังฆ่าแล้วก็ยังสุขุมใจเย็นไม่ออกอาการใดๆ อีก ก่อนหน้านี้นี้เขาประเมินนางต่ำไปจริงๆ

เพียงครู่เดียวเขาก็ไม่ได้เผยแววตาประหลาดใจอีก กลับไปมีสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม

เพื่อให้แน่ใจเขาจึงก้มหน้าลงสูดกลิ่นนั้นอีกครั้ง ไม่รู้ว่ายาพิษนี้มีความเป็นมาเช่นไรเพียงผ่านไปแล้วจิตใจเดียวกลิ่นขมนั้นก็จางลงอย่างมาก หากว่าช้ากว่านี้อีกเพียงครู่เดียว กลิ่นคงจางหายไปจนหมด

เขายิ้มหยัน นางต้องรู้ว่ากลิ่นยาจะหายไปแน่จึงได้ไม่แสดงความ
กังวลใดๆ ออกมา

"เล่ามา" แม้ไม่อาจใช้กลิ่นที่จางจนแทบจับสังเกตไม่ได้นี้เป็น
หลักฐานเอาผิดนางข้อหาฆ่าคนตาย เขาก็ยังไม่คิดที่จะปล่อยนางไป
จึงปล่อยแขนลงอย่างเย็นชาแล้วพูดขึ้นเรียบๆ "เหตุใดจึงต้องสังหาร
พ่อบ้านใจ"

ผิงอวี่มีรูปร่างสูงกว่าฟูลันหยาราวครึ่งศีรษะ นางจึงต้องแหงนหน้ามอง
ตั้งแต่ที่เขาสูดดมปลายนิ้ว ฟูลันหยาก็พอจะทราบแล้วว่าเขาคาดเดา
ได้มากกว่าครึ่งว่านางเป็นคนวางยา ถึงอย่างนั้นนางก็ยังไม่แสดงออกว่า
ว่าอุ่นใจ เพียงถอยห่างออกมาเจียบๆ แล้วพูดด้วยสีหน้าสงบ "เหตุใด
ได้เท่าผิงจึงพูดเช่นนี้"

"ยังปากแข็งอีกรึ" ผิงอวี่มีสีหน้าเข้มขึ้นทันที เนื่องจากอยู่ไม่ห่างกัน
เท่าไร เขาจึงเห็นว่าดวงตาของนางเป็นประกายวาววามยิ่งนัก สงบนิ่ง
ราวกับผิวทะเลสาบ เปล่งประกายระยิบระยับภายใต้แสงตะเกียง

เขาค่อยๆ เคลื่อนสายตาไปยังริมฝีปากของนาง เห็นริมฝีปากนั้น
เป็นสีชมพูเข้มดูจกเล็บดอกอิงฮวา*

ผิงอวี่เลื่อนสายตาดูหน้า เพียงจ้องมองเรือนผมดำขลับราวกับขนกา
ของนางแล้วสอบถามต่อ "มีเหตุผลใดที่พ่อบ้านใจต้องตาย ไฉนจำเพาะ
ต้องมาสังหารเขาในเวลานี้"

รออยู่ครู่หนึ่ง นางยังไม่ทันได้ตอบก็มีกลิ่นหอมหวานที่สุดลอยมา
เข้าจมูกเขา ไม่ต้องคิดก็รู้ได้ว่าเป็นกลิ่นหอมจากเรือนร่างของนาง

* ดอกอิงฮวา คือดอกซากุระ

เขายังรู้สึกว่ามันใจ ทำเสียงหืออย่างเย็นชาแล้วถอยห่างออกมาก้าวหนึ่ง
ก่อนจะหันร่างกลับแล้วเดินไปยังข้างใต้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3b4pMyV>